

Rapport

Datum: 21 oktober 2005
Rapportnummer: 2005/324

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat een ambtenaar van het regionale politiekorps Twente op 25 december 2002 onjuist heeft gereageerd op zijn melding van huiselijk geweld, door - onder andere - op zijn vraag 'wat te doen bij huiselijk geweld' te antwoorden om ook maar geweld te gebruiken.

Verzoeker klaagt er ook over dat een ambtenaar van het regionale politiekorps Twente op 31 december 2002 niet juist heeft gereageerd op zijn melding van huiselijk geweld, door - onder andere - opmerkingen te maken als 'Waar twee ruzie hebben, zijn er twee schuld' en 'Jij bent ook geen lieverdje'.

Verzoeker klaagt er voorts over dat een ambtenaar van het regionale politiekorps Twente op 19 februari 2003 niet juist heeft gereageerd op zijn aangifte van huiselijk geweld, door - onder andere - mee te delen dat zijn verhaal over huiselijk geweld ongeloofwaardig is en dat hij maar moet gaan terugslaan.

Verzoeker klaagt er daarnaast over dat het regionale politiekorps Twente de op 19 februari 2003 gedane aangifte van huiselijk geweld onvoldoende voortvarend in behandeling heeft genomen.

Verzoeker klaagt er eveneens over dat twee ambtenaren van het regionale politiekorps Twente op 26 april 2003 hebben geweigerd om zijn - aanvullende - aangifte van huiselijk geweld in ontvangst te nemen.

Verzoeker klaagt er ten slotte over dat twee ambtenaren van het regionale politiekorps Twente op 26 april 2003 niet juist hebben gereageerd op zijn poging om aangifte te doen van huiselijk geweld, door - onder andere - opmerkingen te maken als 'Ik vermoed dat jij de problemen zelf opzoekt' en 'Wat ben jij voor een vent die aangifte wil doen tegen de moeder van je dochter'.

Beoordeling

I Algemeen

1. Verzoeker is in januari 2002 met zijn vriendin gaan samenwonen. Na de geboorte van hun dochter in maart 2002 zijn tussen verzoeker en zijn vriendin problemen ontstaan. Volgens verzoeker was zijn vriendin als gevolg van drank- en drugsgebruik regelmatig gewelddadig en agressief tegenover hem. Verzoeker heeft bij de politie meermalen melding gemaakt van het tegen hem gerichte geweld. Omdat de agressie van zijn vriendin aanhield, heeft verzoeker uiteindelijk op 19 februari 2003 aangifte van mishandeling tegen haar gedaan. Op 26 april 2003 heeft verzoeker geïnformeerd naar de stand van zaken betreffende die aangifte. Hij heeft toen vernomen dat er nog geen onderzoek naar was

verricht. Verder heeft verzoeker op 26 april 2003 geprobeerd aanvullende aangifte van mishandeling te doen. De politie heeft op dat moment echter geweigerd die aangifte op te nemen.

2. Verzoeker heeft zich bij brief van 13 mei 2003 bij de korpsbeheerder beklaagd over de wijze waarop de politie zich op 26 april 2003 tegenover hem had gedragen. Ter informele afhandeling van de klacht heeft de politie alsnog de aanvullende aangifte opgenomen en een strafrechtelijk onderzoek ingesteld. Verzoeker heeft bij brief van 23 mei 2003 echter laten weten dat hij een formele afhandeling van zijn klacht wil. Vervolgens heeft verzoeker zich bij brief van 23 juli 2003 ook beklaagd over de wijze waarop de politie zich bij de eerdere meldingen en aangifte tegenover hem had gedragen. De korpsbeheerder heeft de behandeling van de klacht beperkt tot de wijze waarop verzoeker op 26 april 2003 door de politieambtenaren is bejegend en die klacht bij brief van 29 oktober 2003 als ongegrond aangemerkt. Omdat verzoeker niet tevreden is met die afhandeling van zijn klacht, heeft hij zich bij brief van 29 januari 2004 tot de Nationale ombudsman gewend.

Gelet op de zorgvuldige behandeling van de klacht die uit verschillende onderdelen bestaat volgt onder II tot en met VII de beoordeling van een aantal specifieke klachten van verzoeker die betrekking hebben op verschillende data. Waar het in dit rapport om gaat is dat verzoeker in verband met problemen met zijn vriendin steun zoekt bij de politie en daarbij meerdere malen aangifte doet van huiselijk geweld. Voor de politie gaat het om de correcte toepassing van de "Aanwijzing huiselijk geweld". Rondom die aangiften heeft verzoeker een aantal klachten: de reacties die hij krijgt, het al dan niet in ontvangst nemen van een aangifte.

II Ten aanzien van de wijze van reageren op 25 december 2002

1. Verzoeker klaagt erover dat een politieambtenaar op 25 december 2002 niet juist heeft gereageerd op zijn melding van huiselijk geweld door - onder andere - op zijn vraag 'wat te doen bij huiselijk geweld' te antwoorden om ook maar geweld te gebruiken. Verzoeker voelde zich onvoldoende serieus genomen door de politieambtenaar.

2. Betrokken politieambtenaar R. deelde in reactie op de klacht mee dat hij en zijn collega H. zeer serieus met de melding waren omgegaan. Ze hadden ter plaatse in de woning getracht te bemiddelen, maar er was geen kans tot een vruchtbaar gesprek. Eenmaal in het politiebureau was door hem zelfs nog een civiele melding naar de Raad voor de Kinderbescherming gemaakt en verzonden betreffende de ruzies en de baby die men samen had. Het feit dat hij zou hebben gezegd om ook maar geweld te gebruiken, was volgens R. absoluut nergens op gestoeld. Hij kon zich ook niet herinneren dat zijn collega H. zoiets zou hebben gezegd.

3. Betrokken politieambtenaar H. deelde in reactie op de klacht mee dat hij niet wist of er gezegd is dat als verzoeker werd geslagen door zijn vrouw hij maar terug moest slaan. Hij

kon zich dat in ieder geval niet herinneren en hij wist ook niet of zijn collega R. dat had gezegd.

4. De korpsbeheerder acht de klacht niet gegrond. Het feit dat de politieambtenaren op eigen initiatief een melding hadden gemaakt aan de Raad voor de Kinderbescherming, was naar zijn mening een bevestiging dat er op een serieuze en professionele wijze met het incident was omgegaan. Zo de gewraakte opmerking al zou zijn gemaakt, was die volgens de korpsbeheerder in ieder geval door verzoeker geheel uit zijn context gehaald en was het om die reden niet objectief vast te stellen of dit de politieambtenaren, optredende in de gegeven omstandigheden, mocht worden verweten.

5. Getuige Se. verklaarde in reactie op de klacht dat de twee ter plaatse gekomen politieambtenaren laconiek reageerden toen verzoeker vertelde dat hij regelmatig door zijn vriendin werd mishandeld. Hij kreeg de indruk dat ze het verhaal van verzoeker niet erg serieus namen. Toen verzoeker op een gegeven moment vroeg wat hij kon doen tegen het slaan en spugen van zijn vriendin, had een politieambtenaar daarop geantwoord: "Als het mijn vrouw zou zijn, dan sloeg ik terug". Volgens Se. had hij daarbij wat lacherig opzij gekeken naar de andere politieambtenaar, die verder niets zei.

6. Het vereiste van correcte bejegening houdt onder meer in dat bestuursorganen burgers beleefd en met respect behandelen. Dit vereiste brengt met zich mee dat een politieambtenaar bij een gesprek met een burger zich zorgvuldig moet uitdrukken en zich dient te onthouden van ongepaste opmerkingen.

7. In deze zaak hebben beide politieambtenaren meegedeeld zich niet te kunnen herinneren dat tijdens het gesprek in de woning de door verzoeker gestelde opmerking is gemaakt. Op grond van de verklaring van de getuige Se. acht de Nationale ombudsman het echter voldoende aannemelijk dat op verzoekers vraag wat hij kon doen tegen het geweld van zijn vriendin, een van de politieambtenaren heeft geantwoord: "Als het mijn vrouw zou zijn, dan sloeg ik terug". Hoewel uit de bij de Raad voor de Kinderbescherming gedane melding valt af te leiden dat de politieambtenaren de problematiek tussen verzoeker en zijn vriendin op zich serieus hebben genomen en het zich laat aanzien dat de politieambtenaar de gewraakte opmerking bij wijze van grap heeft gemaakt, acht de Nationale ombudsman die opmerking als zodanig ongepast. Het is invoelbaar dat verzoeker zich door de opmerking toch niet geheel serieus genomen voelde door de politieambtenaar. Naar het oordeel van de Nationale ombudsman heeft de politieambtenaar daarmee gehandeld in strijd met het vereiste van een correcte bejegening.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

III Ten aanzien van de wijze van reageren op 31 december 2002

1. Verzoeker klaagt erover dat een politieambtenaar op 31 december 2002 niet juist heeft gereageerd op zijn melding van huiselijk geweld, door - onder andere - opmerkingen te maken als 'waar twee ruzie hebben, zijn er twee schuld' en 'jij bent ook geen lieverdje'. Verzoeker voelde zich onvoldoende serieus genomen door de politieambtenaar.

2. Betrokken politieambtenaar M. deelde in reactie op de klacht mee dat hij zich behoudens dat hij in de woning van verzoeker is geweest, niets meer van de zaak kan herinneren.

3. Betrokken politieambtenaar V. deelde in reactie op de klacht mee dat zij zich het incident nog wel kon herinneren, maar niet meer weet wat er exact is gezegd. De zin "waar twee ruzie hebben, zijn er twee schuld" zou volgens haar echter wel door haar kunnen zijn gezegd. Ze kon zich niet meer herinneren dat ze het had gezegd, maar het zou gezien de situatie volgens haar wel passend zijn geweest.

4. De korpsbeheerder acht de klacht niet gegrond. Zo de gewraakte opmerking al zou zijn gemaakt, was die volgens de korpsbeheerder in ieder geval door verzoeker geheel uit zijn context gehaald en was het om die reden niet objectief vast te stellen of dit de politieambtenaren, optredende in de gegeven omstandigheden, mocht worden verweten.

5. Getuige Se. verklaarde in reactie op de klacht dat de vrouwelijke politieambtenaar op enig moment tegen verzoeker en zijn vriendin had gezegd: "Hou maar op, waar twee ruzie hebben, hebben twee schuld". Verder schreef de getuige Se. nog aan de Nationale ombudsman dat de vrouwelijke politieambtenaar ook had gezegd: "Jij bent ook geen lieverdje".

6. Ook hier speelt het vereiste van correcte bejegening (zie hiervoor, onder II.6.).

7. In deze zaak heeft politieambtenaar V. meegedeeld dat de zin: "Waar er twee ruzie hebben, zijn er twee schuld" wel eens door haar zou kunnen zijn gezegd, maar zich niet te kunnen herinneren dat ze die opmerking had gemaakt. Op grond van de verklaring van de getuige Se. acht de Nationale ombudsman het echter voldoende aannemelijk dat V. een dergelijke opmerking heeft gemaakt, alsmede op enig moment tegen verzoeker heeft gezegd: "jij bent ook geen lieverdje". Hoewel verzoeker die opmerkingen mogelijk als kleinerend heeft ervaren en zich daardoor niet geheel serieus genomen voelde, gaat de Nationale ombudsman er vanuit dat de politieambtenaar met die opmerkingen haar objectiviteit aangaande het conflict heeft willen benadrukken tegenover zowel verzoeker als zijn toenmalige vriendin. In dat licht bezien zijn de gemaakte opmerkingen niet als onzorgvuldig of ongepast aan te merken. De politieambtenaar heeft dan ook niet gehandeld in strijd met het vereiste van een correcte bejegening.

De onderzochte gedraging is op dit punt behoorlijk.

IV Ten aanzien van de wijze van reageren op 19 februari 2003

1. Verzoeker klaagt erover dat een politieambtenaar op 19 februari 2003 niet juist heeft gereageerd op zijn aangifte van huiselijk geweld, door - onder andere - mee te delen dat zijn verhaal over huiselijk geweld ongeloofwaardig is en dat hij maar moet gaan terugslaan. Verzoeker voelde zich onvoldoende serieus genomen door de politieambtenaar.

2. Betrokken politieambtenaar B. deelde in reactie op de klacht mee dat hij zich de gesproken woorden niet meer kon herinneren. Bij het nalezen van de aangifte kon hij zich wel voorstellen dat hij verzoeker kritische vragen had gesteld tijdens het opnemen van de aangifte. Gezien het feit dat de aangifte 25 gevallen van mishandeling bevatte waarbij verzoeker twee keer iets had teruggedaan, zou hij verzoeker dus zeker hebben gevraagd waarom hij niet vaker terug had geslagen of zich had verdedigd. Hij kon daar ook best een confronterende opmerking bij gemaakt hebben in de trant van; "ik kan mij niet voorstellen dat je je zo vaak door je vrouw laat slaan". Hij had die kritische vragen en opmerkingen gemaakt, teneinde een zo juist mogelijk beeld van de situatie te geven en een zo volledig mogelijk verhaal in de aangifte te krijgen om te voorkomen dat dit soort vragen achteraf alsnog moesten worden gesteld.

3. De korpsbeheerder acht de klacht niet gegrond. Het feit dat de politieambtenaar een zeer uitgebreide aangifte had opgenomen van verzoeker, was naar zijn mening een bevestiging dat er op een serieuze en professionele wijze met de aangifte was omgegaan. Dat de politieambtenaar daarbij kritische vragen had gesteld mocht zelfs van hem worden verwacht en kon hem volgens de korpsbeheerder niet worden verweten. Zo de gewraakte opmerkingen al zouden zijn gemaakt, waren die volgens de korpsbeheerder in ieder geval door verzoeker geheel uit hun context gehaald en was het om die reden niet objectief vast te stellen of dit de politieambtenaar, optredende in de gegeven omstandigheden, mocht worden verweten.

4. Ook hier speelt het vereiste van correcte bejegening (zie hiervoor, onder II.6.). Daarbij kan worden opgemerkt dat een politieambtenaar een burger tijdens het opnemen van diens aangifte weliswaar aan de hand van kritische vragen en opmerkingen kan en mag confronteren met opmerkelijkheden in de verklaring, maar dat die vragen en opmerkingen als zodanig niet ongepast mogen zijn.

5. In deze zaak lopen de lezingen van verzoeker en die van de betrokken politieambtenaar over hetgeen er tijdens het opnemen van de aangifte is gezegd, enigszins uiteen. Volgens verzoeker heeft de politieambtenaar met zoveel woorden gezegd dat hij het verhaal ongeloofwaardig vindt, alsook geadviseerd om zijn vriendin terug te slaan. Daarvan uitgaande zou kunnen worden geoordeeld dat de politieambtenaar ongepaste opmerkingen tegen verzoeker heeft gemaakt. De politieambtenaar heeft daarentegen

meegedeeld dat hij zich de gesproken woorden niet meer kan herinneren maar zich wel kan voorstellen dat hij verzoeker heeft gevraagd waarom hij niet vaker had teruggeslagen en heeft opgemerkt dat hij zich niet kon voorstellen dat verzoeker zich zovaak door zijn vrouw had laten slaan. Volgens de politieambtenaar had hij die kritische vragen en opmerkingen gemaakt, ten einde een zo juist mogelijke aangifte van verzoeker te kunnen opnemen. Uitgaande van die lezing zou kunnen worden geoordeeld dat de politieambtenaar geen ongepaste opmerkingen heeft gemaakt, maar vragen heeft gesteld die binnen de grenzen van het betamelijke noodzakelijk waren voor het opnemen van een juiste aangifte.

Nu evenwel geen sprake is van omstandigheden op grond waarvan aan de ene lezing meer betekenis moet worden toegekend dan aan de andere, zal de Nationale ombudsman zich onthouden van het geven van een oordeel over de klacht.

V Ten aanzien van de behandeling van de aangifte van 19 februari 2003

1. Verzoeker klaagt erover dat de politie de op 19 februari 2003 gedane aangifte van huiselijk geweld onvoldoende voortvarend in behandeling heeft genomen. Volgens verzoeker was hem bij navraag op 26 april 2003 meegedeeld dat er nog niets was gedaan met de aangifte.

2. De korpsbeheerder acht de klacht niet gegrond. Volgens hem kon worden vastgesteld dat de aangifte van 19 februari 2003 wel ter behandeling was uitgezet, maar in de prioriteitenstelling van de lopende zaken nog niet daadwerkelijk in onderzoek was genomen. Naar aanleiding van verzoekers klacht over - onder andere - het niet behandelen van de aangifte had de teamchef op 23 mei 2003 een bemiddelingsgesprek met verzoeker gevoerd. Daarbij was afgesproken dat een tweede aangifte van verzoeker zou worden opgenomen en dat beide aangiftes tegelijkertijd zouden worden onderzocht. Op 26 mei 2003 was die tweede aangifte opgenomen en van het daarop volgende onderzoek was uiteindelijk een dossier opgemaakt en verzonden naar het Openbaar Ministerie. Naar de mening van de korpsbeheerder was daarmee voldoende tegemoet gekomen aan de wens van verzoeker.

3. Het vereiste van voortvarendheid houdt in dat bestuursorganen slagvaardig en met voldoende snelheid optreden. Dit vereiste brengt in beginsel met zich mee dat de politie haar taken, waaronder de strafrechtelijke handhaving van de rechtsorde, met de nodige voortvarendheid moet verrichten. De mogelijkheden van de politie om deze taken uit te voeren, zijn echter niet onbeperkt. Van belang is dat elk politiekorps bij de vervulling van zijn taken wordt beperkt door de middelen die het, in het kader van een landelijke verdeling, ter beschikking worden gesteld, gezien in samenhang met omvang en aard van het werkaanbod van het betreffende korps. Het voorgaande betekent dat de politie bij de vervulling van haar taken zoals die van de strafrechtelijke handhaving van de rechtsorde, prioriteiten dient te stellen. Daarbij mag worden verwacht dat deze prioriteitenstelling

weloverwogen gebeurt.

4. Het ongenoegen van verzoeker over het uitblijven van een opsporingsonderzoek naar aanleiding van zijn aangifte is op zich begrijpelijk. In deze zaak is er evenwel geen reden te twifelen aan de mededeling van de korpsbeheerder dat de aangifte van 19 februari 2003 wel was uitgezet, maar dat de noodzakelijke prioritering in de lopende zaken ertoe heeft geleid dat het opsporingsonderzoek in deze zaak niet direct ter hand is genomen. Voorts is van belang dat de politie naar aanleiding van verzoekers klacht over het niet behandelen van zijn aangifte, het opsporingsonderzoek alsnog binnen een redelijke termijn heeft gestart en heeft afgehandeld.

Naar het oordeel van de Nationale ombudsman kan niet worden gesteld dat de politie is tekortgeschoten in de voortvarendheid waarmee de aangifte zou moeten worden behandeld.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

VI Ten aanzien van de weigering op 26 april 2003 een aangifte op te nemen

1. Verzoeker klaagt erover dat twee politieambtenaren op 26 april 2003 hebben geweigerd om zijn - aanvullende - aangifte van huiselijk geweld in ontvangst te nemen.

2. Betrokken politieambtenaar T. deelde tijdens de interne klachtbehandeling van de politie mee dat verzoeker aangifte wenste te doen van mishandeling door zijn vriendin. Het geheel overziende, gelet op de voorgeschiedenis, de vele politie-interventies en vooral de aard van de problematiek, had hij dat geweigerd. Hij had verzoeker voorgehouden dat het strafrecht niet het middel was en dat verzoeker naar zijn oordeel de problemen langs de weg van de hulpverlening moest aanpakken.

3. Betrokken politieambtenaar G. deelde tijdens de interne klachtbehandeling van de politie mee dat verzoeker aangifte wilde doen van mishandeling door zijn vriendin. Na zijn vraag om dit toe te lichten, volgde een verhaal van jaren over problemen met zijn vriendin die geen geweld schuwde. Gaande het gesprek had hij de stellige overtuiging gekregen dat deze problemen niet met een aangifte, maar door begeleiding en hulpverlening dienden te worden aangepakt. Hij en zijn collega T. hadden veel moeite gedaan om verzoeker te helpen. Het was gemakkelijker geweest om aangifte op te nemen, maar daarvoor hadden ze niet gekozen.

4. De korpsbeheerder deelde in reactie op de klacht mee dat de teamchef op 23 mei 2003 een bemiddelingsgesprek met verzoeker had gevoerd. Daarbij had de teamchef reeds vastgesteld dat de politie verplicht was geweest de aangifte van 26 april 2003 op te nemen en was afgesproken dat er een tweede aangifte van verzoeker zou worden opgenomen. Op 26 mei 2003 was die tweede aangifte alsnog opgenomen. Naar de mening van de korpsbeheerder was daarmee voldoende tegemoet gekomen aan de wens van verzoeker.

5. Het beginsel van fair play houdt voor bestuursorganen in dat zij burgers de mogelijkheid geven hun procedurele kansen te benutten. Artikel 161 van het Wetboek van Strafvordering (zie Achtergrond, onder 1.) geeft ieder die kennis draagt van een strafbaar feit de bevoegdheid daarvan aangifte te doen. Die bevoegdheid houdt een dienovereenkomstige aanspraak in, namelijk dat de aangifte wordt opgenomen. Zo bevat artikel 163 van het Wetboek van Strafvordering (zie Achtergrond, onder 1.) de verplichting voor opsporingsambtenaren om een aangifte van een strafbaar feit op te nemen. Deze plicht tot het opnemen van de aangifte staat los van de vraag of aan die aangifte verder vervolg zal worden gegeven. Twijfel bij de betrokken politieambtenaar over de vraag of strafrechtelijke vervolging in de gegeven situatie wenselijk is, mag er niet aan in de weg staan dat hij gevolg geeft aan zijn wettelijke plicht tot het opnemen van een aangifte. In het geval van dergelijke twijfel dient hij het over te laten aan de officier van justitie om ter zake een standpunt te bepalen en dat kenbaar te maken aan de persoon die aangifte deed. Voor betrokkene staat dan, in het geval van een besluit tot niet-vervolging, de mogelijkheid open van beklag bij het gerechtshof, ingevolge artikel 12 van het Wetboek van Strafvordering (zie Achtergrond, onder 1.).

6. In deze zaak staat vast dat de politieambtenaren hebben geweigerd om verzoekers aanvullende aangifte op te nemen. Naar het zich laat aanzien hebben ze dit gedaan in de overtuiging dat de problemen van verzoeker beter langs de weg van de hulpverlening konden worden aangepakt. Met de weigering de aangifte op te nemen is echter een toetsing door de officier van justitie of strafrechtelijke vervolging in de gegeven situatie wenselijk was bij voorbaat onmogelijk gemaakt. Naar het oordeel van de Nationale ombudsman hebben de politieambtenaren dan ook gehandeld in strijd met het beginsel van fair play.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

VII Ten aanzien van de wijze van reageren op 26 april 2003

1. Verzoeker klaagt erover dat twee politieambtenaren op 26 april 2003 niet juist hebben gereageerd op zijn poging om aangifte te doen van huiselijk geweld, door - onder andere - opmerkingen te maken als 'ik vermoed dat jij de problemen zelf opzoekt' en 'wat ben jij voor een vent die aangifte wil doen tegen de moeder van je dochter'. Verzoeker voelde zich onvoldoende serieus genomen door de politieambtenaren en acht de gang van zaken in strijd met de nota 'Huiselijk geweld - Publieke zaak' van het Ministerie van Justitie.

2. Betrokken politieambtenaar T. deelde tijdens de interne klachtbehandeling van de politie mee dat de door verzoeker aangehaalde openingszin dat hij de problemen zelf opzoekt, nergens op sloeg. Zo zou hij nooit een gesprek beginnen. Die woorden waren in het geheel niet door hem gebezigd. Wel had hij in het gesprek voor een confronterende benadering gekozen om klager een spiegel voor te houden. Hoe het gesprek precies was verlopen, in de zin wat er allemaal letterlijk was gezegd, kon hij zich niet meer exact

herinneren. Wel wenste verzoeker aangifte te doen van mishandeling door zijn vriendin. Het geheel overziende, gelet op de voorgeschiedenis, de vele politie-interventies en vooral de aard van de problematiek, had hij dat geweigerd. Hij had verzoeker daarbij voorgehouden dat hij dan wel aangifte deed tegen de moeder van zijn kind. Verder had hij verzoeker voorgehouden dat het strafrecht niet het middel was en dat hij naar zijn oordeel de problemen langs de weg van de hulpverlening moest aanpakken.

3. Betrokken politieambtenaar G. deelde tijdens de interne klachtbehandeling van de politie mee (zie ook hiervoor, onder VI.3.) dat verzoeker aangifte wilde doen van mishandeling door zijn vriendin. Na zijn vraag om dit toe te lichten, volgde een verhaal van jaren over problemen met zijn vriendin die geen geweld schuwde. Gaande het gesprek had hij de stellige overtuiging gekregen dat deze problemen niet met een aangifte, maar door begeleiding en hulpverlening dienden te worden aangepakt. Hij en zijn collega T. hadden veel moeite gedaan om verzoeker te helpen. Het was gemakkelijker geweest om aangifte op te nemen, maar daarvoor hadden ze niet gekozen.

4. De korpsbeheerder acht de klacht niet gegrond. Volgens hem kon worden vastgesteld dat de politieambtenaren de opmerkingen zoals door verzoeker omschreven niet hadden gemaakt. De uitlating "Ik vermoed dat jij de problemen zelf opzoekt" zou in het geheel niet zijn gebezigd, terwijl politieambtenaar T. de opmerking "Wat ben jij voor een vent die aangifte wil doen tegen de moeder van je dochter" had genuanceerd en in de context had gebracht zoals het was gezegd. Verder was het feit dat de politieambtenaren een zeer uitgebreid gesprek met verzoeker hadden gehad, naar zijn mening een bevestiging dat de politieambtenaren op een serieuze en professionele wijze met verzoeker waren omgegaan. Er was voldoende tijd ingeruimd om aandacht te schenken aan verzoekers problematiek.

5. Ook hier speelt het vereiste van correcte bejegening (zie hiervoor, onder II.6.).

6. In deze zaak lopen de lezingen van verzoeker en die van de betrokken politieambtenaren, over hetgeen er tijdens het opnemen van de aangifte is gezegd, uiteen. Volgens verzoeker heeft een van de politieambtenaren als openingszin tegen hem gezegd "ik vermoed dat jij de problemen zelf opzoekt", alsook met zoveel woorden tegen hem gezegd "wat ben jij voor een vent die aangifte wil doen tegen de moeder van je dochter". Daarvan uitgaande zou kunnen worden geoordeeld dat de politieambtenaar ongepaste opmerkingen tegen verzoeker heeft gemaakt. De betreffende politieambtenaar heeft daarentegen met klem ontkend dat hij de door verzoeker gestelde openingszin heeft gebezigd en meegedeeld dat hij verzoeker op zijn wens om aangifte te doen heeft voorgehouden dat hij dan wel aangifte zou doen tegen de moeder van zijn kind. Uitgaande van die lezing zou kunnen worden geoordeeld dat de politieambtenaar geen ongepaste opmerkingen zou hebben gemaakt, maar binnen de grenzen van het betamelijke heeft gewezen op de bijzondere consequenties van het doen van aangifte. Nu zich evenwel geen omstandigheden voordoen op grond waarvan aan de ene lezing meer betekenis

moet worden toegekend dan aan de andere, zal de Nationale ombudsman zich in zoverre dienen te onthouden van het geven van een oordeel over de klacht.

7. Verzoeker klaagt er echter ook over dat de handelwijze van de politieambtenaren niet in overeenstemming is met de in april 2002 door het Ministerie van Justitie uitgebrachte nota "Privé geweld - Publieke zaak". In die nota wordt erop gewezen dat huiselijk geweld de meest voorkomende geweldsvorm in onze samenleving is en wordt aangegeven welke concrete acties de rijksoverheid en landelijke organisaties zullen nemen om bewustwording en een intensievere aanpak van huiselijk geweld te stimuleren. Zo wordt meegedeeld dat het College van procureurs-generaal - in overeenstemming met de minister van Justitie - een aanwijzing zal maken waarin het strafrechtelijk beleid ten aanzien van huiselijk geweld wordt vastgesteld. Dit omdat is gebleken dat politie en Openbaar Ministerie weinig gebruik maken van bestaande wettelijke voorzieningen en beschikbare vormen van daderaanpak. Volgens de nota zal de desbetreffende aanwijzing voorschrijven hoe moet worden gehandeld in de opsporing, vervolging en tenuitvoerlegging en zich daarmee dus ook richten op de opsporingstaak van de politie (zie Achtergrond, onder 2.).

8. Op 11 maart 2003 heeft het College van procureurs-generaal de aangekondigde "Aanwijzing huiselijk geweld" vastgesteld. De aanwijzing is op 1 april 2003 in werking getreden en heeft als doel het bewerkstelligen van een effectiever optreden van politie en Openbaar Ministerie in reactie op huiselijk geweld. In dit verband wordt in de aanwijzing opgemerkt dat het noodzakelijk is dat daderhulpverlening in beginsel in een zo vroeg mogelijk stadium geïntegreerd wordt in de strafrechtelijke aanpak van huiselijk geweld en dat strafrechtelijke reactie daarbij fungeert als "stok achter de deur" voor de dader om die hulpverlening aan te vangen en te voltooien. Uitgangspunt volgens de aanwijzing is dat in zaken van huiselijk geweld waarvan de politie kennis krijgt, aangifte wordt gedaan door het slachtoffer. Daartoe informeert de politie het slachtoffer over het strafproces en beweegt zij het slachtoffer zoveel mogelijk tot het doen van aangifte. Wanneer het slachtoffer uitdrukkelijk aangeeft geen aangifte te willen doen, wordt door de politie zoveel mogelijk bewijs verzameld ten behoeve van een eventuele ambtshalve vervolging. Uitsluitend in die gevallen waarin het slachtoffer uitdrukkelijk geen aangifte wil doen en er onvoldoende grond bestaat de verdachte ambtshalve te vervolgen, kan de politie een gesprek aangaan met de verdachte en het slachtoffer om beiden te attenderen op hulpverleningsmogelijkheden (zie Achtergrond, onder 3.).

9. Het vereiste van rechtszekerheid houdt onder meer in dat gerechtvaardigde verwachtingen van burgers en organisaties jegens bestuursorganen door die bestuursorganen worden gehonoreerd. Dit vereiste brengt onder andere met zich mee dat politieambtenaren niet in strijd met de door het Openbaar Ministerie gegeven aanwijzingen aangaande de opsporing van strafbare feiten dienen te handelen.

10. In deze zaak staat vast dat de politieambtenaren verzoeker hebben ontraden om aanvullende aangifte te doen en uiteindelijk zelfs hebben geweigerd om die aangifte op te nemen (zie hiervoor, onder VI). Die handelwijze is strijdig met de op dat moment reeds geldende "Aanwijzing huiselijk geweld" van het College van procureurs-generaal. Naar het oordeel van de Nationale ombudsman hebben de politieambtenaren dan ook gehandeld in strijd met het vereiste van rechtszekerheid.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

11. De korpsbeheerder deelde tijdens het onderzoek in reactie op voornoemde nota en aanwijzing overigens nog mee, dat het korps beleid heeft ontwikkeld wat betreft "Huiselijk Geweld" en dit op 13 november 2003 heeft vastgesteld (zie Achtergrond, onder 4.). Volgens de korpsbeheerder zijn er inmiddels opleidingstrajecten geweest en is in iedere afdeling een taakaccenthouder Huiselijk Geweld aangesteld. De Nationale ombudsman heeft hiervan met instemming kennis genomen.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van ambtenaren van het regionale politiekorps Twente is

gegrond ten aanzien van:

de wijze van reageren op 25 december 2002, wegens schending van het vereiste van correcte bejegening;

de weigering op 26 april 2003 een aangifte op te nemen, wegens schending van het beginsel van fair play;

de wijze van reageren op 26 april 2003, wegens schending van het vereiste van rechtszekerheid.

niet gegrond ten aanzien van:

de wijze van reageren op 31 december 2002;

de behandeling van de aangifte van 19 februari 2003.

Ten aanzien van de wijze van reageren op 19 februari 2003 onthoudt de Nationale ombudsman zich van het geven van een oordeel.

De Nationale ombudsman heeft met instemming ervan kennisgenomen dat het regionale politiekorps Twente beleid heeft ontwikkeld en vastgesteld aangaande het onderwerp "Huiselijk Geweld" en dat er in dat kader inmiddels opleidingstrajecten zijn geweest en

taakaccenthouders "Huiselijk Geweld" zijn aangesteld.

Onderzoek

Op 29 januari 2004 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer S. te A., met een klacht over een gedraging van ambtenaren van het regionale politiekorps Twente. Naar deze gedraging, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Twente, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de korpsbeheerder verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Daarnaast werd de betrokken politieambtenaren de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. De ambtenaren maakten van deze gelegenheid geen gebruik.

In verband met zijn verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werd ook de hoofdofficier van justitie te A. over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar zijn oordeel reden was. De genoemde hoofdofficier van justitie maakte van deze gelegenheid geen gebruik.

Tijdens het onderzoek kregen de korpsbeheerder en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren. Tevens werd een getuige gehoord.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. De korpsbeheerder berichtte dat het verslag hem geen aanleiding gaf tot het maken van opmerkingen. De reactie van verzoeker gaf geen aanleiding het verslag te wijzigen en/of aan te vullen.

Bevindingen

De bevindingen van het onderzoek luiden als volgt:

A. Feiten

1. Verzoeker diende bij brief van 13 mei 2003 een klacht in bij de chef van het regionale politiekorps Twente over de wijze waarop twee politieambtenaren van dat korps zich tegenover hem hadden gedragen. In die brief schreef verzoeker onder andere:

"Op 26 april 2003 ben ik naar de politie gegaan om aangifte te doen van mishandeling. Ik had ongeveer al een maand eerder een aangifte van mishandeling gedaan maar na dat tijdstip zijn er nog meer geweldplegingen tegen mij gericht, waarvoor ik nog geen aangifte had gedaan. (...) Toen ik de status na vroeg van mijn eerdere aangifte melde men dat daar niks is mee gedaan. Dit was voor mij de aanleiding om op dit moment aangifte te doen. Echter de agenten T. en G. (...) weigerden dit keer, de aangifte is niet in behandeling

genomen.

Het geweld is gepleegd door mijn ex-vriendin X. We hebben samen een dochter Y van 14 maanden die alles heeft meegemaakt met alle gevolgen van dien. Mijn ex-vriendin staat voor haar alcohol- en drugsverslaving en haar agressieve gedrag onder behandeling bij Stichting 'De Ander'. Mijn ex-vriendin heeft last van agressieve ontledingen, wat inhoudt dat zij vaak om het minst of geringste woede-uitbarstingen krijgt waarbij zij eigen en andermans bezittingen vernielt maar ook tot fysiek geweld in staat is. (...) Hiervoor is ook een aantal keren de politie aan huis geweest. (...)

Reden voor mij om aangifte te doen is omdat er niemand is die wat aan het gedrag van mijn ex-vriendin doet. Het geweld gaat maar door en de politie grijpt niet in. Sterker nog ze keuren het goed, wat haar veel zelfvertrouwen geeft. Het geweld is meestal een gevolg van haar drank- en drugsmisbruik wat al vele ongelukken heeft veroorzaakt waar onze dochter de dupe van is. (...)

De openingszin van de agent T. was 'ik vermoed dat jij de problemen zelf opzoekt'. U snapt mijn verwarring en ik reageerde dan ook met het opschrijven van de uitspraak van de heer T. waarop deze boos reageerde. Ik dacht dat iedere Nederlander aangifte kon doen van mishandeling, er van uitgaande dat mishandeling en geweld altijd ongeoorloofd is, maar zo'n uitspraak suggereert dat de politie daar anders over denkt. (...)

Op zeer intimiderende wijze vertelden de heren T. en G. vervolgens dat zij niets met een melding van geweld kunnen doen en dat zij geen aangiftes kunnen aannemen die in hun ogen geen nut hebben. 'Wat ben jij voor een vent die aangifte wil doen tegen de moeder van je dochter' wordt letterlijk door de heer T. tegen mij gezegd. Wederom een discriminerende uitspraak. Uit de nota 'Privé geweld - Publieke zaak' van het Ministerie van Justitie heb ik namelijk niet kunnen lezen dat mannen geen aangifte van geweld kunnen doen. In tegendeel zelfs, ik lees (...) '*Een belangrijke reden om privé-geweld als publieke zaak te beschouwen is gelegen in het feit dat de overheid een taak heeft in het verzekeren van de veiligheid van iedere burger.*' Ik moet maar terugslaan, is een van de adviezen van de heren. Zo'n advies om terug te slaan, blijkbaar norm binnen het A.-se politiekorps, is anno 2003 toch absoluut ontoelaatbaar! (...)

Mij is bekend dat de politie in Nederland alleen in actie komt 'als er bloed gevloeid is'. Mijn hoop is echter dat, mochten er in de toekomst problemen rondom mijn ex-vriendin en/of mijn dochter Y ontstaan, de politie de zaak serieus neemt. Derhalve mijn aangifte: de kans dat de politie in de toekomst adequaat kan reageren lijkt mij vele malen groter als geweld en nalatigheid reeds bekend zijn bij de politie. Mijn zorgen heb ik gedeeld met verschillende instanties als Stichting 'De Ander', het AMK etc. en ook zij raadden mij aan om melding te doen bij de politie.

De vijandige ontvangst op 26 april 2003 op politiebureau A., het kruisverhoor wat mij ten deel viel, alsof ik dader in plaats van slachtoffer was, de discriminerende uitlatingen, vind ik ronduit schandelijk en absoluut niet professioneel. De veiligheid van mijn dochter lijkt afhankelijk van de willekeur van de politie. Bovendien gaf men mij de indruk dat met mijn vorige aangifte niets gedaan was."

2. De teamchef van het district Noordwest Twente, de heer K., voerde op 23 mei 2003 een bemiddelend gesprek met verzoeker. Daarbij werd onder andere afgesproken dat de aangifte die verzoeker wenste te doen alsnog zou worden opgenomen door het regionale politiekorps Twente. Verder werd toegezegd dat een gesprek zou plaatsvinden tussen de teamchef en de twee betrokken politiefunctionarissen en dat verzoeker over de uitkomst van dat gesprek zou worden geïnformeerd. De teamchef deelde vervolgens bij brief van 13 juli 2003 aan verzoeker onder andere mee:

"Overeenkomstig onze gemaakte afspraak doe ik u hierbij verslag van het gesprek zoals ik dit op (...) 30 juni 2003 met beide betrokken politiemensen heb gevoerd.

Beide politiemensen verklaarden onafhankelijk, maar eensluidend van elkaar dat zij verbaasd waren over het feit dat u geklaagd had. De heer T. vertelde dat hij, kort nadat u uw verhaal in globale lijnen had verteld, zijn collega G. erbij had geroepen, ten einde een afgewogen advies aan u te kunnen geven.

In het gesprek dat beiden met u op 26 april 2003 hebben gevoerd hebben zij getracht te zoeken naar de oorza(a)k(en) van uw probleem. Immers zodra een oorzaak boven tafel is, is de oplossing makkelijker aan te geven.

Niet zelden blijkt dat het doen van een aangifte een averechtse werking heeft en niet bijdraagt tot een oplossing van het probleem. In uw geval is getracht inzichtelijk te krijgen of hier nu sprake was van een probleem dat strafrechtelijk aangepakt zou moeten worden, dan wel een probleem dat wellicht op een andere wijze opgelost zou kunnen worden. (...)

Zowel G. als T. gaven aan dat het gesprek absoluut niet intimiderend van aard was, eerder confronterend. Gaandeweg het gesprek werd namelijk zowel voor G. als T. duidelijk dat het ingaan van een strafrechtelijk traject geen soelaas zou bieden maar veeleer het ingaan van een traject van hulpverlening. Op basis hiervan hebben beiden inderdaad geweigerd uw aangifte op te nemen. Beide collega's kunnen zich voorstellen dat dit confronterend voor u moet zijn geweest.

Wat zij zich echter niet kunnen voorstellen is dat u zich niet voldoende serieus genomen voelde. G. en T. gaven naar ondergetekende aan dat zij circa 1,5 uur met u hebben gesproken. Beiden vertelden dat u, na afloop van het gesprek, hen afzonderlijk bedankt had en vervolgens tevreden het bureau verliet.

Samengevat zijn beide politiemensen dan ook van mening dat zij u voldoende serieus hebben genomen."

3. Verzoeker liet de teamchef bij brief van 15 juli 2003 weten dat hij niet tevreden was met de reactie van de betrokken politieambtenaren. Verzoeker schreef daarbij onder andere:

"Er is helemaal niet getracht om de oorzaak van het probleem te zoeken. De openingszin van de heer T. 'Ik vermoed dat je de problemen zelf opzoekt' zegt al genoeg. Zijn uitspraak en zeer agressieve reactie op het noteren van deze uitspraak door mij is ontoelaatbaar. Er is duidelijk verteld dat ik alle stappen heb ondernomen die ik kon en dat zij elke keer achter de feiten aan liepen, dit meerdere malen. Mij attenderen dingen te doen die ik al een jaar geleden heb gedaan. Ondanks mijn verhaal dat ik al alles heb gedaan, bleef men mij intimideren met hun agressief gedrag om zo hun wil mij op te leggen. Wie zijn zij om te oordelen dat ik geen aangifte mag doen?

Omdat de agenten niet mijn aangifte wilden aannemen voel ik mij absoluut niet serieus genomen. Ik ging absoluut niet met een tevreden gevoel naar huis en heb hen niet bedankt! Ik had de tranen in mijn ogen van het gesprek, iets wat de heren T. en G. wel is opgevallen. En die tranen waren niet van blijdschap, maar van verdriet en onbegrip van het gesprek met de heren T. en G. iets wat je van de politie niet mag verwachten.

(...)

Van een bemiddeling kan ik helaas niet spreken en wens daarom een formele klacht in te dienen tegen de heren T. en G."

4. Verzoeker diende voorts bij brief van 23 juli 2003 een klacht in bij de chef van het regionale politiekorps Twente over de wijze waarop een aantal andere politieambtenaren van dat korps zich tegenover hem hadden gedragen. In die brief schreef verzoeker onder andere:

"Januari 2002 zijn X en ik samen gaan wonen en 6 maart 2002 is onze dochter Y geboren. Nadien zijn de problemen begonnen van X die het gevolg zijn van haar drank- en drugsgebruik wat zich uit in geweld en agressiviteit. (...)

Ik heb daardoor de politie vijf keer moeten inschakelen. Eigenlijk wel vaker, maar doordat de politie meende dat dit niet hun probleem is, heb ik vaak gearzeld om de politie erbij te halen. Terwijl *huiselijk geweld* boven aan de prioriteitenlijst staat van de politie, onbegrijpelijk. Door niet ingrijpen van de politie hebben er zich onnodig incidenten voorgedaan die gevaarlijk zijn voor onze dochter Y. Ondanks dat men de politie hierop wijst, keurt men het geweld en agressiviteit van X goed.

(...)

Daarom heb ik voor de derde keer weer de politie erbij moeten halen. Dat was op 25 december 2002 (...). X was weer onder invloed en wou weer niet met de agenten praten. Mijn vraag op de agent om hoe te reageren bij huiselijk geweld, was om ook maar geweld te gebruiken en men had weer begrip voor X's gedrag. Dit sloeg natuurlijk alles en mijn vertrouwen in de politie was verdwenen. (...) Ook deze agenten kennen zeker niet het rapport 'Privé geweld - Publieke zaak' van het Ministerie van Justitie. Hun werkwijze staat lijnrecht tegenover de procedures van dit rapport. Zoek het zelf maar uit, is de boodschap.

Door deze houding van de politie bleven we maar doorsukkelen. Ik had ondertussen al diverse instanties als het AMK, huisarts en maatschappelijk werk hierover ingelicht. AMK en huisarts konden weinig voor mij betekenen. Tenminste dat waren hun woorden.

Vierde keer politie, 31 december 2003 (...). X was vrij en ik moest werken. (...) Bij terugkomst tref ik een X die (...) onder invloed is en mij aanvalt. Dit keer heb ik mij verweerd wat resulteerde in een ravage. Had wel eerder de politie willen bellen maar door eerdere ervaringen heb ik getwijfeld. Uiteindelijk heb ik het toch gedaan.

Er kwam een mannelijke en een vrouwelijke agent. De man bleef beneden en ging praten met mij, mijn vader en de moeder van X die later is gearriveerd. De vrouw ging naar boven en ging praten met X. Later kwamen ze naar beneden, X was in die tussentijd nog van de trap afgegleden. Tijdens het gesprek dat volgde moest ik weer de gewoonlijk argumenten van X aanhoren (dat zij zogenaamd alles doet en ik niks, terwijl ze bijna nooit thuis is voor Y en ik de verzorging voor het grootste gedeelte oppak (...)) en reageerde daarop dat geweld, agressiviteit, drank- en drugsmisbruik altijd onaanvaardbaar is en dat het altijd bestreden moet worden. De agente kon daar niet in mee, kwam weer met het cliché 'waar twee ruzie hebben zijn er twee schuld'. Toen ik daarop reageerde en vond dat de agressor moet worden aangepakt, werd ik uitgemaakt voor eigenwijs. Tot mijn grote verbazing wou de agente dat Y meeding met een beschonken X naar haar ouders. Zeer onverantwoordelijk, ik moest zelfs aanhoren hoe de agente op een zeer verontwaardigde manier vroeg of ik wel voor Y kan zorgen, terwijl ik juist degene ben die voor haar zorgt. Op de vraag van mijn vader of dit niet bekend is bij de politie omdat ik het al die tijd al heb gezegd, werd niet gereageerd door de agente. Ze gingen weg en ze zei nog van 'jij bent ook geen lieverdje!' waar ik ook zeer verbaast op reageerde. Waar ze dat op had gebaseerd, ik weet het niet. (...)

Helaas het houdt niet op. Vijfde keer politie, 15 februari 2003, heb ze er weer moeten bij halen voor agressiviteit en geweld van X. Weer vragen wat ik kan doen hier tegen. Uiteindelijk werd er gezegd dat ik aangifte kon doen. Iets waar ik wel langer mee zat maar nog mee twijfelde om dat te doen. Liever had ik dat er hulpverlening kwam om zo de problemen van X aan te pakken. Een paar dagen later had ik toch aangifte gedaan omdat in die tussentijd weer geweld tegen mij werd gebruikt. Het houdt gewoon niet op.

Tijdens deze aangifte (...) werd er zeer laconiek over gedaan. Ik kreeg nog te horen dat mijn verhaal ongeloofwaardig is, terwijl ik zo vaak de politie er over heb ingelicht. Dreigementen wilde de agent B. niet eens noteren. Dat was niet strafbaar. Ik moest ook nog aanhoren dat ik maar moest gaan terugslaan. Uiteindelijk hebben we 22 gevallen van geweld kunnen noteren. Dan te bedenken dat ik nog geeneens alles heb kunnen registreren door omstandigheden thuis. Dit heeft onze dochter allemaal moeten meemaken met alle gevolgen van dien. (...)

Ook na deze aangifte bleef het geweld, drank- en drugsgebruik aanhouden tot op de dag van 25 april 2003. X is (...) in slaap gevallen die dag tijdens koken wat resulteerde in een keukenbrand. Gelukkig hebben omstanders op tijd kunnen in grijpen en zo het leven van onze dochter veilig kunnen stellen. (...) 26 april 2003 ging ik naar de politie om na te vragen wat er die dag ervoor heeft afgespeeld in mijn huis. Daar wilde men niet op antwoorden. Het enige wat men mij kon mededelen was dat er brand is geweest. Omdat ik er toch was vroeg ik de status na van mijn aangifte (...). Daar was nog niks mee gedaan. Dit tot mijn ergernis. De agente aan de balie wou niet mededelen wie hier verantwoordelijk voor is. Dit heeft mij doen besluiten om aangifte te doen van geweld en bedreigingen dat gepleegd is na 19 februari 2003. (...)

Graag wil ik weten waarom de politie zich niet heeft gehouden aan hun taken (...).

Wanneer dit was gebeurd hoefde ze niet zo vaak uit te rukken. Was onze dochter niet zo vaak getuige geweest van geweld. (...) Graag wil ik een verklaring voor jullie werkwijze en houding ten opzichte van *huiselijk geweld* en dat de betrokken agenten worden gewezen hoe ze moeten omgaan met *huiselijk geweld* om zo situaties als deze in de toekomst te voorkomen."

5. Ambtenaar Sc. van het regionale politiekorps Twente deelde bij brief van 28 juli 2003 aan verzoeker onder andere mee:

"Hierbij bevestig ik de ontvangst van uw brief d.d. 23 juli 2003 aan de korpschef van politie (...). In uw brief vertelt u uw verhaal over uw ervaringen met uw toenmalige vriendin mevrouw X. (...) Volgens u was er sprake van huiselijk geweld en oefent u kritiek uit op de aanpak door de politie in A. (...)

Op 19 februari 2003 had u aangifte ter zake mishandeling gedaan. Naar aanleiding van een keukenbrand in de woning (...) wilde u nogmaals aangifte doen ter zake mishandeling. U kwam daarbij in gesprek met de politiefunctionarissen T. en G. U werd niet in staat gesteld om nogmaals aangifte ter zake mishandeling te doen. Wel geraakte u volgens u in discussie met de politiefunctionarissen over de gebeurtenissen. De uitkomst hiervan heeft geleid tot de (...) brief van 13 mei 2003.

Vanuit de politie Twente werd besloten om uw brief als bemiddeling in behandeling te nemen. De bemiddeling werd gedaan door de inspecteur van politie K. Hij had op 23 mei 2003 een gesprek met u waarin besproken werd het niet in behandeling nemen van een aangifte, het niet opnemen van een aangifte en de wijze van het te woord staan door twee politiefunctionarissen. (...) door de heer K. werd afgesproken dat de aangifte alsnog werd opgenomen en zou worden besproken met een parketsecretaris. Verder zou er een gesprek worden gevoerd met de betrokken politiefunctionarissen en zou u nadien geïnformeerd worden. (...)

Op 26 mei 2003 heeft u vervolgens aangifte gedaan tegen mevrouw X. De afdeling Justitiële Zaken heeft het onderzoek in dezen gedaan. Mevrouw X werd gehoord. In haar verklaring werd zij gehoord over beide aangiften. De zaak ligt nu ter beoordeling bij een parketsecretaris van het OM.

Op 15 juli 2003 schreef u een brief aan de heer K. (...) In deze brief kwam u terug op de bemiddeling. U was van mening dat er geen sprake was van een bemiddeling en u wenste een formele klacht in te dienen tegen de eerder genoemde politiefunctionarissen T. en G. Die brief wordt opgevat als een formele klacht waarbij het klachtaspect zal zijn de bejegening van de politiefunctionarissen ten opzichte van u.

Over het verloop van de behandeling van uw klacht wordt zo spoedig mogelijk contact met u opgenomen."

6. De klachtonderzoeker van het regionale politiekorps Twente stelde politieambtenaar T. op 22 augustus 2003 in de gelegenheid te worden gehoord ter zake de bij brief van 15 juli 2003 ingediende klacht. De heer T. deelde daarbij onder andere mee:

"Op 26 april 2003 had ik samen met collega G. noodhulp in A. toen ik het verzoek kreeg naar het bureau te komen, omdat de servicemedewerkers er in een gesprek met een man aan de balie niet uitkwamen. Ze vroegen naar mij omdat ik wijkagent ben. Het bleek dhr. S. te zijn en ik had al snel door dat het een moeilijk gesprek zou worden. Ik heb toen collega G. gevraagd erbij te komen.

(...)

De door klager aangehaalde openingszin waarin ik gezegd zou hebben dat hij de problemen zelf opzoekt, slaat werkelijk nergens op. Zo zal ik nooit een gesprek beginnen; ik wil professioneel bezig zijn en deze woorden zijn in het geheel niet door mij gebezigd. Wel heb ik in het gesprek, dat ongeveer anderhalf uur duurde, voor een confronterende benadering gekozen om klager een spiegel voor te houden. De vragen, die klager aanhaalt, zijn inderdaad door mij/ons gesteld, maar telkens in een bepaalde context.

Hoe het gesprek precies is verlopen, in die zin wat er allemaal letterlijk gezegd is, kan ik mij niet meer exact herinneren na al die maanden. Wel wenste klager op een gegeven

moment aangifte te doen van mishandeling door X. Het geheel overziende, d.w.z. gelet op de hele voorgeschiedenis, de vele politie-interventies en vooral de aard van de problematiek, heb ik dat geweigerd. Bovendien had ik het sterke vermoeden dat hij de aangifte om andere redenen wilde doen. Toen ik hem dat zei, gaf hij aan dat hij dit in het belang van het kind deed, alles zou bij hem om het kind draaien. Ik heb hem voorgehouden dat hij dan wel aangifte doet tegen de moeder van zijn kind met alle mogelijke consequenties van dien. (...) Ik had toen mijn twijfels dat bij hem alles om het kind zou draaien. Op mijn vraag van welke feiten hij aangifte wilde doen antwoordde hij dat tot nu toe alles niet is gelukt - hij doelde op zijn problemen met X en de externe bemoeienis daarmee - en dat hij de rechter graag wil laten zien wat voor een figuur die X wel niet is. Daarop heb ik hem voorgehouden dat het strafrecht daarvoor niet het middel is en dat hij naar mijn oordeel zijn problemen langs de weg van de hulpverlening moet aanpakken, bijvoorbeeld door inschakeling van de Raad voor de Kinderbescherming. (...)

In het lange gesprek met klager hebben we alle mogelijkheden van aanpak besproken, want gaande weg zijn we toch over zijn problemen gaan praten. Ook zijn we zijn eigen aandeel daarin nagelopen. Er is soms met enige stemverheffing gesproken om hem iets duidelijk te maken of om hem te overtuigen, met name over wat er in deze zaak allemaal al is gedaan. Dat was nimmer agressief, altijd zakelijk en steeds in de context van het onderwerp. In die overlegsfeer heb ik hem op een gegeven moment gevraagd waarom hij nog bij haar is als hij al zo lang elke dag wordt mishandeld. Deze vraag paste op dat moment goed in het gesprek. (...)

Het is mij eigenlijk niet duidelijk waarover hij klaagt. Ik heb hem absoluut niet onheus bejegend; ik ben wel zoals ik al zei confronterend geweest. Zo heb ik hem duidelijk op zijn eigen verantwoordelijkheid gewezen en hem de vraag voorgelegd wat hij zelf gedaan heeft om de problemen aan te pakken. Ik heb nooit gezegd dat hij maar moet terugslaan; als ik dat zou zeggen was ik niet goed wijs. Als wijkagent wijs ik mensen vaker op hun eigen verantwoordelijkheid en leg daarbij uit dat aangifte vaak niet het juiste middel is.

Het gesprek kwam niet goed op gang, maar het einde heb ik als goed ervaren. Ik had de indruk dat ik hem mijn standpunt over het niet opnemen van de aangifte voldoende duidelijk had gemaakt. Hij zelf zei niets negatiefs over het gesprek en we hebben elkaar een hand gegeven. Het was een positief, beleefd afscheid. Was dat anders geweest, dan was dat in de mutatie opgenomen."

7. De klachtonderzoeker van het regionale politiekorps Twente stelde politieambtenaar G. op 22 augustus 2003 in de gelegenheid te worden gehoord ter zake de bij brief van 15 juli 2003 ingediende klacht. De heer G. verklaarde daarbij onder andere:

"Ik kan me het gesprek van 26 april 2003 nog herinneren, want het was geen gemakkelijk gesprek. Collega T. was reeds in gesprek met S. en na ca. 10 minuten vroeg hij mij om er bij te komen omdat het gesprek niet zo goed liep. Ik viel dus in een lopend gesprek. Ik trof

een boze en verhitte S. aan, dat zag ik aan de manier waarop hij sprak en keek. Ik gaf hem een hand, ging zitten en lichtte toe waarom ik erbij kwam zitten. Ik vroeg hem wat er aan de hand was. S. stak een heel verhaal af over zijn relatieproblemen met zijn vriendin X en het in zijn ogen falend optreden van instanties, waaronder de politie. Hij sprong van de hak op de tak. Het was een stortvloed van woorden. Het kwam erop neer dat hij aangifte wilde doen van mishandeling door zijn vriendin. Na mijn vraag om dit toe te lichten volgde een verhaal van jaren over problemen met zijn vriendin, die geen geweld schuwde. Hij gaf aan bij ruzie regelmatig klappen van haar te hebben gekregen. Terwijl hij aan het woord was, maakte ik een inschatting of er voldoende sprake was van een strafbaar feit dan wel dat de problemen op andere wijze dienden te worden opgepakt. Hij stelde in zijn relaas zijn belang en dat van hun dochtertje Y steeds voorop.

Ik hoorde dat collega T. moeite deed om S. duidelijk te maken hoe T. de zaak inschatte. Hij deed dat soms met stemverheffing, S. trouwens ook en het was af en toe wat emotioneel. Maar ik vind niet dat T. agressief deed. Hij probeerde zijn standpunt aan S. duidelijk te maken, maar kwam er soms niet tussen. Ik vond het geen onbehoorlijk gesprek, wel eerlijk. We hebben inderdaad doorgevraagd en van de vragen die S. in zijn brief opsomt kan ik me niet meer precies herinneren of ze letterlijk zo zijn gesteld. Ik weet wel dat ze niet, zoals in de klacht staat, achter elkaar zijn gesteld, maar steeds in de context van hetgeen we op dat moment met hem bespraken. Misschien stonden die vragen hem niet aan. Het was geen vraag en antwoord gesprek, maar een gesprek waarin allerlei aspecten van zijn problemen ter sprake kwamen, waaronder zijn medisch verleden en dat van dochter Y. (...) Ik had inmiddels de stellige overtuiging gekregen dat deze problemen niet met een aangifte maar door begeleiding en hulpverlening dienden te worden aangepakt.

Collega T. en ik hebben hem nimmer het advies gegeven om terug te slaan. We hebben wel gezegd dat hij voor zichzelf moet opkomen, maar als politieman geef je natuurlijk nooit het advies om maar terug te slaan.

Zolang S. ongestoord zijn verhaal kwijt kon, gaf hem dat zichtbaar een goed gevoel. Zodra wij doorvroegen, zag ik dat hij dat niet fijn vond. Naar mijn idee wilde hij eigenlijk dat we alles wat hij zei noteerden, de aangifte opnamen en verder geen vragen stelden. Dat hij niet tevreden was, bleek wel toen hij op een gegeven moment zei dat hij zich ging beklagen. Ik heb de indruk gekregen dat S. iemand zoekt om te kunnen slaan. Hij heeft overal met zijn problemen lopen shoppen en vervolgens klaagt hij over elke instantie. Ik heb hem gezegd dat hij er voor moet zorgen dat hij ook geholpen kan worden en dat hij geen ruzie moet zoeken, dus ook niet met de politie.

(...)

De laatste 10 minuten was hij rustig en verliep het gesprek goed. Er was minder discussie en meer uitwisseling van te ondernemen stappen in het belang van het kind. Als belang bracht hij naar voren dat het kind bij hem moest komen en niet bij zijn vriendin. Zijn

vriendin was met dochter uit huis weggegaan en hij vertrouwt haar niet de zorg voor hun dochter toe. Ik kon me niet aan de indruk onttrekken dat hij daarom graag de aangifte wilde doen, om in een civiele procedure tegen zijn vriendin sterker te staan. Het afscheid was naar mijn oordeel correct. We hebben hem beiden een hand gegeven. Ik kan me niet herinneren dat collega T. eerder is weggegaan; wel heeft hij tijdens het gesprek soms wat heen en weer gelopen.

We hebben veel moeite gedaan om hem te helpen. Het gesprek heeft ongeveer anderhalf uur geduurd. Gemakkelijker was geweest om aangifte op te nemen, dat was een halfuurtje werk geweest. Daar hebben we niet voor gekozen. Bovendien hebben we alle zeilen bijgezet om het gesprek goed te laten verlopen."

8. De klachtonderzoeker van het regionale politiekorps Twente stelde verzoeker op 27 augustus 2003 in de gelegenheid te worden gehoord ter zake de bij brief van 15 juli 2003 ingediende klacht. De klachtonderzoeker schreef naar aanleiding van dat gesprek in zijn verslag van onderzoek van 2 september 2003 onder andere:

"Nadat ik had uitgelegd dat dit gesprek ging over zijn klachtbrief van 15 juli en dat de klager de gelegenheid kreeg om zijn klacht desgewenst toe te lichten en te reageren op de verklaringen van beide politieambtenaren, wilde klager het hebben over zijn later ingezonden brief van 23 juli 2003. Ik heb dat afgehouden omdat de opdracht tot het klachtonderzoek is gebaseerd op zijn brief van 15 juli, zoals (een politiemedewerker; N.o.) hem bij brief van 28 juli heeft meegedeeld. Klager was het daarmee niet eens en zei dat de politie steeds gefaald had en dat hij het daar over wilde hebben. Gaande het gesprek bracht hij de inhoud van zijn brief van 23 juli keer op keer in.

Klager vond het raar dat hij op 26 april niet door een maar door twee politieambtenaren te woord werd gestaan. Nadat hij aangifte wilde doen, had T. meteen op agressieve toon gezegd dat hij vermoedde dat klager de problemen zelf opzocht. Zij kwamen met allerlei argumenten waarom klager geen aangifte kon doen: het waren relationele problemen die bij andere instanties thuis horen. T. legde de bepalingen van huiselijk geweld uit en toen klager dat tegensprak omdat hij vond dat zijn geval er wel onder viel, zou T. agressief hebben gezegd dat hij bepaalt wat er gezegd wordt. Klager vond de benaderingswijze door de politieambtenaren niet confronterend, maar agressief. Op mijn vraag waar hij dat uit afleidde gaf hij aan dat hij dat hoorde aan de stemverheffing, lichaamstaal, taalgebruik en boze gezichtsuitdrukking. (...) Klager zegt zelf rustig te zijn gebleven en steeds tegenargumenten te hebben gegeven, dat hij het hele traject al had doorlopen en dat hij het goed had gedaan. Hier doelde hij op het hulpverleningscircuit. (...)

G. zou gezegd hebben dat hij maar moest terug slaan, iets dat de politie hem ook in de voorgaande contacten zou hebben geadviseerd. Een verkeerd advies, aldus klager. (...)

T. zou gezegd hebben dat het er op neerkomt dat klager aangifte wil doen tegen de moeder van zijn eigen dochter en zou eraan hebben toegevoegd 'wat ben jij voor een kerel.' Dat had klager gekrenkt.

Klager vond dat ze er in het gesprek niet uitkwamen. (...) Tegen het einde zou T. volgens klager uit het gesprek zijn weggelopen met de opmerking dat er zijns inziens geen grond voor aangifte was en dat hij bleef bij wat hij gezegd had. Op het laatst vond klager het gesprek beter verlopen en schreef dat toe aan de rustige opstelling van G., al zou die ook af en toe agressief zijn geweest."

9. Verzoeker schreef vervolgens bij brief van 5 oktober 2003 aan de beheerder van het regionale politiekorps Twente onder andere:

"Bij dezen wil ik laten weten dat ik het niet eens ben met het besluit van de Politie om mijn klacht met betrekking tot het huiselijk geweld (brief van 23 juli 2003; N.o.) niet te behandelen. (...)

Zoals u (...) kunt lezen heeft de politie A. een eigen werkwijze wat betreft huiselijk geweld. Deze werkwijze staat haaks op het beleid dat door het ministerie van Justitie is geschreven in het rapport 'Privé geweld - Publieke zaak'. De politie A. gaat zelfs zover dat men de geweldpleger in bescherming neemt, de daden goedkeurt en mij adviseren om maar geweld terug te gebruiken, met alle gevolgen van dien voor het kind. (...)

Ik hoop dat u na het lezen van deze brief de klacht toch serieus gaat behandelen. Ik heb nog steeds niet de indruk dat de politie hier goed mee omgaat terwijl het een kleine moeite is om de procedures te volgen. Door deze grove fouten van de politie worden onschuldige levens op het spel gezet wat voor mijn ontoelaatbaar is, en een reden om geen genoegen te nemen met het met in behandeling nemen van mijn klacht."

10. De beheerder van het regionale politiekorps deelde bij brief van 29 oktober 2003 aan verzoeker onder andere mee:

"Hierbij deel ik u mee dat ik een besluit heb genomen naar aanleiding van uw klacht over het optreden van de politie Twente Ik heb mijn beslissing genomen op basis van het resultaat van het onderzoek, dat als volgt kan worden samengevat.

U wilde bij de politie aangifte doen ter zake mishandeling gepleegd door uw vriendin met wie u in een echtscheidingsprocedure verwickeld was. U voelde zich daarbij door de twee betrokken politiefunctionarissen onheus bejegend en wenste daarvoor schriftelijk excuses. (...)

Uit uw brieven en het gesprek dat u had met de klachtonderzoeker bleek dat u zeer ontevreden was over de politiefunctionarissen. Deze zouden u op een agressieve en discriminerende manier te woord hebben gestaan en kwamen met allerlei argumenten

waarom u geen aangifte kon doen. Er werd daarbij onder andere gezegd dat het relationele problemen waren die bij andere instanties thuis hoorden. U ervoer het gesprek met de beide politiefunctionarissen als een verhoor waarbij volgens u allerlei opmerkelijke vragen waren gesteld. Ook werden er opmerkingen gemaakt over uw houding. U voelde zich meer als dader behandeld dan als slachtoffer en vond de behandeling ronduit schandalig en absoluut niet professioneel.

Beide politiefunctionarissen verklaarden tegenover de klachtonderzoeker dat het anderhalf uur durende gesprek met u moeizaam verliep. Beide als jeugdagent ervaren politiefunctionarissen vonden de weg van het strafrecht niet de beste aanpak en hadden vervolgens alle moeite gedaan om u duidelijk te maken dat u de oplossing voor uw problemen in het hulpverleningstraject moest zoeken. Om u daarvan te overtuigen werd er soms met stemverheffing gesproken en was u meerdere malen op uw eigen gedrag en verantwoordelijkheid aangesproken. Beide politiefunctionarissen waren van mening dat er geen onbehoorlijke termen tegenover u zijn gebruikt en waren verbaasd over het feit dat u nadien hierover toch een klacht had ingediend. De politiefunctionarissen hadden overigens ook de indruk dat u met het doen van aangifte sterker wilde staan in de echtscheidingsprocedure.

De klachtonderzoeker kwam tot de conclusie dat het gezien de verstreken periode moeilijk was om nog precies te achterhalen wat er in het gesprek tussen u en de politiefunctionarissen precies was gezegd. Uit zijn onderzoek bleek echter niet dat u op een ontoelaatbare wijze zou zijn bejegend. Vastgesteld kon worden dat u en de politiefunctionarissen van mening verschilden en dat het niet onaannemelijk was dat de politiefunctionarissen om hun argumenten kracht bij te zetten in het gesprek confronterend en met stemverheffing hebben gesproken. Er was in het klachtonderzoek geen reden tot twijfel ontstaan over de intentie van de betrokken politiefunctionarissen dat zij u verder wilden helpen met de aanpak van uw problemen.

De klachtonderzoeker had zijn bevindingen met u besproken, waarbij u deed voorkomen dat niemand wat aan uw problemen zou hebben gedaan. U reageerde op elke uitleg van de klachtonderzoeker, over de grenzen van het strafrecht en de werkwijze van de politie, met een negatief oordeel. Naar alle instanties die met de zaak van doen hadden wees u met een beschuldigende vinger. U bleef bij uw klacht dat de politie fout was en dat de betrokken politiefunctionarissen u niet serieus hadden genomen.

Het geheel overziende ben ik van mening dat de civiele problematiek van u in principe niet tot een probleem van de politie gemaakt zou moeten worden. Er zijn immers allerlei andere instanties die daarin een rol hebben te vervullen. Het is gebleken dat de politiefunctionarissen anderhalf uur uitgebreid met u hierover hebben gesproken waarbij ook uw eigen rol en de grenzen en het nut van het strafrecht in dit soort zaken zijn besproken. Hoewel u dat kennelijk anders heeft beleefd is naar mijn mening niet gebleken dat de politiefunctionarissen u daadwerkelijk onheus hebben bejegend. Het is spijtig te

moeten constateren dat u dit wel als zodanig heeft beleefd; ik ben echter van mening dat dit mede zal zijn ingegeven door het feit dat er in eerste aanleg geen aangifte werd opgenomen, wat u wel had verwacht.

Ik heb uw klacht dan ook als **ongegrond** aangemerkt."

B. Standpunt verzoeker

Het standpunt van verzoeker staat samengevat weergegeven onder Klacht.

C. Standpunt KORPSbeheerder

1. Op 8 oktober 2004 ontving de Nationale ombudsman de reactie op de klacht van de beheerder van het regionale politiekorps Twente. De korpsbeheerder deelde aan de Nationale ombudsman onder meer mee:

"Als reactie (...) zend ik u hierbij een rapportage opgemaakt door de heer He., contactpersoon van de politie Twente voor de Nationale ombudsman. Ik onderschrijf datgene wat door hem in deze rapportage is verwoord."

2. De korpsbeheerder voegde bij zijn brief een door de heer He., ambtenaar van het regionale politiekorps Twente, opgemaakt rapport. In dat rapport schreef die politieambtenaar onder andere:

"(1) Verzoeker klaagt erover dat een ambtenaar van het regionale politiekorps Twente op 25 december 2002 onjuist heeft gereageerd op zijn melding van huiselijk geweld, door - onder andere - op zijn vraag "wat te doen bij huiselijk geweld" te antwoorden om ook maar geweld te gebruiken.

Bij het raadplegen van het Bedrijfsprocessensysteem bleek dat de politiefunctionarissen R. en H. op 25 december 2002, naar aanleiding van een verzoek van de vader van verzoeker, assistentie hadden verleend. Uit de destijds opgemaakte mutatie kon worden opgemaakt dat verzoeker en zijn vriendin problemen met elkaar hadden. Zij deelden de politiefunctionarissen mee dat ze bezig waren 'uit elkaar te gaan'. Dit zou 'af en toe nogal gepaard gaan met zowel fysiek als verbaal geweld'. Blijkens de mutatie hadden de politiefunctionarissen meegedeeld aan die situatie niets te kunnen doen en dat de enige oplossing was de scheiding zo snel mogelijk rond te krijgen. Omdat verzoeker en zijn vriendin een 10 maanden oude dochter hadden werd hen wel meegedeeld dat de politiefunctionarissen hiervan melding deden bij de Raad voor de Kinderbescherming. (...)

De politiefunctionaris R. deelde mij - naar aanleiding van de klacht bij de Nationale ombudsman - desgevraagd mee:

'Van de desbetreffende assistentieverlening kan ik mij summier wel iets herinneren, maar het feit dat ik zou hebben gezegd om ook maar geweld te gebruiken is absoluut nergens op gestoeld. Ik kan niet voor mijn collega H. spreken, doch ik kan mij ook niet herinneren dat hij zoiets gezegd zou hebben. Sterker nog, volgens mij zijn we zeer serieus omgesprongen met deze melding. Op het moment dat de vader van verzoeker in het bureau kwam zijn we met hem meegegaan. We hebben ter plaatse in de woning van verzoeker getracht te bemiddelen, maar zoals ook al in de mutatie staat vermeld en ik mij kan herinneren, was er geen kans tot een vruchtbaar gesprek. Zowel verzoeker als zijn vriendin waren constant tegen elkaar aan het schreeuwen en niet voor rede vatbaar. Eenmaal in het politiebureau werd, na overleg, door mij zelfs nog een civiele melding naar de Raad voor de Kinderbescherming gemaakt en verzonden betreffende de ruzies en de baby die men samen had. Ik vind dan (nogmaals) dat we zeer serieus bezig zijn geweest met de gehele problematiek en de uitspraak 'dan moet je ook maar geweld gebruiken' in die context daar niet bij passen. Die heb ik dan ook zeer zeker niet gebezigd'.

Op mijn vraag of hij met de huidige kennis van de problematiek rond 'huiselijk geweld' op een zelfde wijze zou hebben opgetreden, deelde hij mee:

'Waarschijnlijk wel, omdat er op dat moment geen sprake was van een duidelijk strafbaar feit. Beide partijen vlogen elkaar in de haren. Ook gaf geen van beiden aan aangifte te willen doen. Ik begrijp dat met het project huiselijk geweld nu wel ambtshalve vervolgd kan worden, maar dan nog was in het deze zaak niet duidelijk wie er nu aangifte zou moeten doen en wie derhalve vervolgd diende te worden. Kortom, ik zou niet anders hebben gehandeld. Ik zou mogelijk alleen wat inlichtingen hebben ingewonnen bij een taakaccenthouder 'huiselijk geweld'.

De politiefunctionaris H. deelde mij - naar aanleiding van de klacht bij de Nationale ombudsman - desgevraagd mee:

'Wat ik mij nog van de zaak kan herinneren is dat verzoeker samen met zijn vriendin een kind had. Wij zijn daar inderdaad een keer aan de deur geweest in verband met een echtelijke ruzie. Toen wij daar waren verscheen ook even later de vader van de klager, die zich overal mee bemoeide, hetgeen de vriendin niet aanstond. Ik kreeg destijds ten eerste de indruk dat wij als politie voor het karretje gespannen werden. Betrokkenen wilden uit elkaar en toch bleef klager bij zijn vriendin. Zijn vriendin was toen destijds wel wat 'opgefokt' en verzoeker wilde dat wij dat constateerden en op papier zetten. Verzoeker stelde toen ook dat hij in elkaar was geslagen door zijn vriendin. Door ons is toen geen zichtbaar letsel bij verzoeker ontdekt. Verzoeker was in mijn ogen zeer aan het provoceren in de richting van zijn vriendin. Dit deed hij volgens mij door zijn vader in huis te halen en er zelf met de armen over elkaar bij te gaan staan. Hij liet zijn vader het woord doen, alles in ons bijzijn in de hoop dat zijn vriendin zou 'flippen' en wij hiervan melding zouden maken c.q. haar zouden aanhouden. Later heb ik - door de ingediende klacht - sterk de indruk gekregen dat verzoeker deze meldingen nodig had om zijn kind toegewezen te krijgen. Ik

weet niet of er gezegd is dat als verzoeker werd geslagen door zijn vrouw hij maar terug moest slaan. Ik kan mij dat in ieder geval niet herinneren en ik weet ook niet of mijn collega dat gezegd heeft. Verzoeker creëert door zijn handelen in mijn beleving wel het beeld dat hij gelijk wil hebben om zijn kind toegewezen te krijgen'.

Er kan naar mijn mening worden vastgesteld dat beide politiefunctionarissen zich niet expliciet kunnen herinneren dat een dergelijke opmerking door één van hen zou zijn gemaakt. Gezien de feiten en omstandigheden zoals omschreven in de mutatie zal er tijdens de assistentieverlening wel veel meer zaken door de politiefunctionarissen en de andere betrokkenen zijn besproken.

De gewraakte opmerking - als die al zou zijn gemaakt - is in ieder geval door verzoeker geheel uit zijn context gehaald en het is om die reden niet objectief vast te stellen of dit de politiefunctionarissen, optredende onder de geschetste omstandigheden, zou mogen worden verweten.

Het feit dat de politiefunctionarissen op eigen initiatief een melding hebben gemaakt aan de Raad voor de Kinderbescherming, is naar mijn mening een bevestiging dat de politiefunctionarissen op een serieuze en professionele wijze met het incident zijn omgegaan.

(2) Verzoeker klaagt erover dat een ambtenaar van het regionale politiekorps Twente op 31 december 2002 niet juist heeft gereageerd op zijn melding van huiselijk geweld, door - onder andere - opmerkingen te maken als 'Waar twee ruzie hebben, zijn er twee schuld' en 'Jij bent ook geen lieverdje'.

Bij het raadplegen van het Bedrijfsprocessensysteem bleek dat de politiefunctionarissen M. en V. op 31 december 2002, weer naar aanleiding van een verzoek van de vader van verzoeker, assistentie hadden verleend. Uit de destijds opgemaakte mutatie kon worden opgemaakt dat de politiefunctionarissen van mening waren dat er stappen moesten worden ondernomen omdat het kind van verzoeker en zijn vriendin 'de dupe' van de situatie werd. Zowel de vader van verzoeker als de moeder van zijn vriendin hadden bemoeienis met het incident. Door nadrukkelijk stelling te nemen hadden de politiefunctionarissen er voor gezorgd dat verzoeker en zijn vriendin een oplossing voor dat moment kozen. De vriendin van verzoeker besloot tijdelijk te verblijven bij haar moeder om de rust te laten weerkeren. (...)

De politiefunctionaris M. deelde mij - naar aanleiding van de klacht bij de Nationale ombudsman -desgevraagd mee:

"Behoudens het feit dat ik mij nog kan herinneren dat wij in de woning van verzoeker zijn geweest kan ik mij hier niets meer van herinneren".

De politiefunctionaris V. deelde mij - naar aanleiding van de klacht bij de Nationale ombudsman - desgevraagd mee:

'Ik kan mij het incident nog wel herinneren, maar wat er exact gezegd is weet ik niet meer. Wat ik wel weet is dat wij tijdens het aanrijden informatie hadden gevraagd, waaruit bleek dat beide partijen vaker problemen met elkaar hadden gehad. De zin 'Waar er twee ruzie hebben, zijn er twee schuld' zou wel eens uit mijn koker kunnen komen. Dat is wel iets voor mij. Ik zeg wel eens vaker 'Waar er twee kijden, hebben er twee schuld'. Ik kan mij niet meer herinneren dat ik het heb gezegd maar het zou gezien de situatie wel passend zijn geweest'.

Er kan naar mijn mening worden vastgesteld dat beide politiefunctionarissen zich niet expliciet kunnen herinneren dat een dergelijke opmerking door één van hen zou zijn gemaakt. De politiefunctionaris V. zou dit eventueel wel gezegd kunnen hebben. Gezien de feiten en omstandigheden zoals omschreven in de mutatie zal er tijdens de assistentieverlening wel veel meer zaken door de politiefunctionarissen en de andere betrokkenen zijn besproken.

De gewraakte opmerking - als die al zou zijn gemaakt - is in ieder geval door verzoeker geheel uit zijn context gehaald en het is om die reden niet objectief vast te stellen of dit de politiefunctionarissen, optredende onder de geschetste omstandigheden, zou mogen worden verweten.

(3) Verzoeker klaagt erover dat een ambtenaar van het regionale politiekorps Twente op 19 februari 2003 niet juist heeft gereageerd op zijn aangifte van huiselijk geweld, door - onder andere - mee te delen dat zijn verhaal over huiselijk geweld ongeloofwaardig is en dat hij maar moet gaan terugslaan.

Bij het raadplegen van het Bedrijfsprocessensysteem bleek dat de politiefunctionaris B. op 19 februari 2003, een zeer uitgebreide aangifte van mishandeling van verzoeker had opgenomen. In een naar aanleiding van deze aangifte opgemaakte mutatie van 24 februari 2003 had de politiefunctionaris omschreven dat hij zich ook kritisch tegenover verzoeker had uitgelaten wat betreft zijn beleving over de motivatie van verzoeker om aangifte te doen. De politiefunctionaris kreeg het idee dat verzoeker de aangifte nodig had om 'sterker te staan in de scheidingsprocedure met betrekking tot het kind'. (...)

De politiefunctionaris B. deelde mij - naar aanleiding van de klacht bij de Nationale ombudsman - desgevraagd mee:

'Uiteraard kan ik me niet meer de gesproken woorden herinneren van anderhalf jaar geleden. Ik kan me verzoeker overigens nog wel herinneren. Bij het nalezen van de aangifte, kan ik me wel voorstellen dat ik verzoeker kritische vragen heb gesteld tijdens het opnemen van de aangifte. Met name de laatste alinea van de aangifte geeft dit aan.

Gezien het feit dat de aangifte 25 gevallen van mishandeling bevat, waarbij hij 2 keer wat terug heeft gedaan, zal ik verzoeker dus zeker gevraagd hebben waarom hij niet vaker terug heeft geslagen of zich had verdedigd. (...) Ik kan daar ook best een confronterende opmerking bij gemaakt hebben in de trant van 'dat ik mij niet voor kon stellen dat je je zo vaak door je vrouw laat slaan en je dat zo vaak laat welgevallen'. Uiteraard heb ik die (kritische) vragen en opmerkingen gemaakt, teneinde een zojuist mogelijk beeld van de situatie te geven en een zo volledig mogelijk verhaal in de aangifte te krijgen. Om te voorkomen dat dit soort vragen achteraf alsnog gesteld moesten worden.

Afsluitend ben ik van mening dat ik verzoeker netjes en correct te woord heb gestaan. Ik vond ook dat het mijn taak is om kritische vragen te stellen in een strafrechtelijk onderzoek. Ik vind zijn klacht naar mij dan ook absoluut niet terecht'.

Er kan naar mijn mening worden vastgesteld dat de politiefunctionaris B. een dergelijke opmerking zou kunnen hebben gemaakt. Het feit echter dat de politiefunctionaris B. een zeer uitgebreide aangifte heeft opgenomen van verzoeker, is naar mijn mening een bevestiging dat de politiefunctionaris op een serieuze en professionele wijze met de aangifte is omgegaan. Dat de politiefunctionaris daarbij kritische vragen heeft gesteld mag zelfs van hem worden verwacht en kan hem naar mijn mening niet worden verweten.

De gewraakte opmerking is in ieder geval door verzoeker geheel uit zijn context gehaald en het is om die reden niet objectief vast te stellen of dit de politiefunctionaris B. zou mogen worden verweten

(4) Verzoeker klaagt erover dat het regionale politiekorps Twente de op 19 februari 2003 gedane aangifte van huiselijk geweld onvoldoende voortvarend in behandeling heeft genomen en (5) dat twee ambtenaren van het regionale politiekorps Twente op 26 april 2003 hebben geweigerd om zijn - aanvullende - aangifte van huiselijk geweld in ontvangst te nemen.

Naar aanleiding van de contacten met twee politiefunctionarissen op 26 april 2003 had verzoeker op 13 mei 2003 een brief geschreven aan de korpschef van de politie Twente en daarin zijn beklag gedaan. (...)

Op 23 mei 2003 had verzoeker naar aanleiding van zijn brief een bemiddelingsgesprek gehad met de teamchef K., inspecteur van politie Twente. (...) Wat betreft het in behandeling nemen van de aangifte van 19 februari 2003 concludeerde de teamchef K. in zijn brief dat hem uit het Bedrijfsprocessensysteem was gebleken dat de door verzoeker gedane aangifte ter behandeling was uitgegeven. De teamchef had verzoeker daarover overigens geïnformeerd. De teamchef had voorts tijdens zijn gesprek met verzoeker afgesproken dat er een tweede aangifte van hem zou worden opgenomen en dat beide aangiftes in het daaropvolgende onderzoek zouden worden onderzocht. Wat betreft het niet opnemen van de aangifte op 26 april 2003 was teamchef K. het met verzoeker eens

dat de politie ingevolge artikel 163 van het Wetboek van Strafrecht verplicht was om een aangifte op te nemen. Wat betreft de bejegening van verzoeker op 26 april 2003 had de teamchef K. aan verzoeker toegezegd dat hij een gesprek zou voeren met beide politiefunctionarissen en dat hij hiervan het resultaat zou terugkoppelen aan verzoeker. (...)

Op 26 mei 2003 had verzoeker aangifte gedaan ter zake bedreiging en mishandeling, ditmaal over de periode van 20 februari 2003 (...) tot en met 25 april 2003. In het daarop volgende onderzoek werd ook verzoekers vriendin gehoord. Zij deed vervolgens ook aangifte van mishandeling gepleegd door verzoeker. Er werden ook enkele getuigen gehoord. Er werd uiteindelijk een dossier opgemaakt dat werd verzonden naar het Openbaar Ministerie. Zowel verzoeker als zijn vriendin werden beiden als aangever en verdachte aangemerkt. Voor zover mij bekend werden alle door de politie in het dossier aangedragen zaken door het Openbaar ministerie geseponeerd.

In zijn brief aan verzoeker van 13 juli 2003 heeft de teamchef K. uitgebreid verslag gedaan van zijn gesprek met de beide politiefunctionarissen die klager op 26 april 2003 te woord hadden gestaan. Omdat verzoeker zich uiteindelijk toch niet kon vinden in deze wijze van afdoening (...) werd besloten zijn klacht te onderzoeken wat betreft de bejegening op 26 april 2003.

De klacht is uitgebreid onderzocht en de betrokkenen werden daarbij gehoord. Op grond van de onderzoeksresultaten had de korpsbeheerder (...) op 29 oktober 2003 een brief gezonden aan klager waarin de korpsbeheerder gemotiveerd meedeelde dat de klacht door hem als ongegrond werd aangemerkt.

Wat betreft dit klachtonderdeel kan worden vastgesteld dat de eerste aangifte van klager van 19 februari 2003 wel ter behandeling was uitgezet, echter dat deze in de prioriteitstelling van de lopende zaken nog niet daadwerkelijk in onderzoek was genomen. Door tussenkomst van de teamchef K. werd er een tweede aangifte opgenomen die tegelijkertijd met de eerste aangifte werd onderzocht.

De teamchef had al reeds vastgesteld dat de politie verplicht was geweest de aangifte van 26 april op te nemen. Dit ondanks het feit dat betrokken politiefunctionarissen van mening waren dat het strafrecht niet de juiste oplossing bood voor de ontstane problematiek.

Naar mijn mening werd uiteindelijk voldoende tegemoet gekomen aan de wens van verzoeker.

(6) Verzoeker klaagt erover dat twee ambtenaren van het regionale korps Twente op 26 april 2003 niet juist hebben gereageerd op zijn poging om aangifte te doen van huiselijk geweld, door - onder andere - opmerkingen te maken als 'Ik vermoed dat jij de problemen zelf opzoekt' en 'Wat ben jij voor een vent die aangifte wil doen tegen

de moeder van je dochter'.

(...)

In de rapportage van de klachtonderzoeker (de heer J.; N.o.) (...) waren de verklaringen opgenomen van de politiefunctionarissen T. en G.

De politiefunctionaris T. verklaarde daarbij dat de door verzoeker aangehaalde uitlating waarin T. zou hebben gezegd: *'Ik vermoed dat jij de problemen zelf opzoekt'*, werkelijk nergens op sloeg. Deze woorden zouden door hem in het geheel niet gebezigd zijn. Wat betreft de opmerking: *'Wat ben jij voor een vent die aangifte wil doen tegen de moeder van je dochter'* nuanceerde T. dit tegenover de klachtonderzoeker en bracht het in de context zoals het gezegd was. Toen verzoeker hem namelijk had gezegd dat hij aangifte wilde doen en dat hij dit in het belang van het kind deed, had T. hem voorgehouden dat hij dan wel aangifte deed tegen de moeder van zijn kind met alle mogelijke consequenties van dien.

De politiefunctionaris G. verklaarde tegenover de klachtonderzoeker dat hij zich niet kon herinneren of de vragen zoals klager die in zijn oorspronkelijke klacht had omschreven zo letterlijk waren gesteld. Hij deelde mee dat - als deze al zo gesteld waren - zij in de context geplaatst moesten worden van het onderwerp dat op dat moment met verzoeker werd besproken. (...)

Er kan naar mijn mening worden vastgesteld dat de politiefunctionarissen T. en G. de opmerkingen zoals door verzoeker omschreven niet hebben gemaakt. Het feit dat de politiefunctionarissen een zeer uitgebreid gesprek met verzoeker hebben gehad, is naar mijn mening een bevestiging dat de politiefunctionarissen op een serieuze en professionele wijze met verzoeker zijn omgegaan. Dat de politiefunctionarissen daarbij kritische vragen hebben gesteld mag hen naar mijn mening niet worden verweten. De gewraakte opmerkingen zijn in ieder geval door verzoeker geheel uit zijn context gehaald.

Er hebben zich geen feiten voorgedaan die tot een andere conclusie op de klacht van verzoeker zou moeten leiden. Integendeel zelfs. Immers uit het onderzoek naar aanleiding van beide aangiften was gebleken dat zowel verzoeker als zijn toenmalige vriendin als slachtoffer en als verdachte konden worden aangemerkt. Het feit dat het Openbaar Ministerie vervolgens de zaken seponeerde was in mijn beleving slechts een bevestiging dat het strafrecht in de specifieke problematiek van verzoeker niet de juiste oplossing was.

De bij de problematiek van verzoeker betrokken geraakte politiefunctionarissen hebben dat dus ook telkens juist beoordeeld en verzoeker hiervan steeds - helaas tevergeefs - proberen te overtuigen.

De Nationale ombudsman verzocht de korpsbeheerder om in diens reactie de nota 'Privé geweld - Publieke zaak' van het Ministerie van Justitie van april 2002 en de aanwijzing

'Huiselijk geweld' van het College van procureurs-generaal van april 2003 te betrekken.

De politie Twente heeft beleid ontwikkeld wat betreft 'Huiselijk Geweld' en dit 13 november 2003 als besluit vastgesteld. Er zijn inmiddels opleidingstrajecten geweest en in iedere afdeling werd een taakaccenthouder Huiselijk Geweld aangesteld. (...)

Wat betreft de rol van verzoeker - rekening houdende met de nota 'Privé geweld - Publieke zaak' - kan naar mijn mening ook worden gesteld dat, behoudens een rol van de ketenpartners, er ook een individuele verantwoordelijkheid bij hem en zijn directe omgeving (familie) lag. Immers ook slachtoffers hebben een rol in het tegengaan of stoppen van geweld in de privé-sfeer. Dat geldt in ieder geval voor volwassenen. Als een volwassene zich in de privé-omgeving onveilig voelt, zal hij zelf toch meestal als eerste maatregelen moeten nemen om dat te veranderen.

Het is een eigen keuze van (volwassen) slachtoffers van huiselijk geweld of zij de samenwoning met de pleger willen beëindigen. Indien een slachtoffer daartoe besluit zijn er in het civiele recht al bepaalde mogelijkheden daartoe. Omdat verzoeker en zijn vriendin een kind hadden zou overigens primair middelen als hulpverlening en behandeling ingezet moeten worden. Politiefunctionarissen hebben hem voortdurend met advies bijgestaan. In het belang van het kind hadden de politiefunctionarissen reeds in december 2002 de Raad voor de Kinderbescherming ingeschakeld. Uit de brieven van verzoeker bleek ook dat er reeds meerdere hulpverleningsinstanties bemoeienis hadden met zijn problematiek. Deze interventies hadden kennelijk ook niet een voor verzoeker bevredigend resultaat.

Het blijkt naar mijn mening nergens uit de onderliggende stukken dat de politie niet serieus en professioneel met verzoekers problematiek is omgegaan. Er werd telkens voldoende tijd ingeruimd om aandacht te schenken aan zijn problematiek. Feit blijft echter dat de politie in dit specifieke geval niet in staat was om alleen een doeltreffende oplossing te verzorgen. Immers ook uit genoemde nota blijkt dat de meeste interventies plaats dienen te vinden buiten het justitiële kader.

Het onderlinge wederzijdse geweld tussen verzoeker en diens vriendin eindigde pas op het moment dat beiden in april 2003 besloten daadwerkelijk bij elkaar weg te gaan."

3. Voorts voegde de korpsbeheerder bij zijn brief een afschrift van een op 25 december 2002 in het dag- en nachtrapport van de politie door de politieambtenaren R. en H. opgemaakte mutatie. In die mutatie schrijven die politieambtenaren onder andere:

"Kwam de vader van S. aan het bureau met de mededeling dat het weer eens helemaal mis was tussen S. en X. Zijn zoon, S., zou al helemaal onder het bloed zitten. Hij verzocht politie ter plaatse.

Eenmaal ter plaatse bleek het een boel geschreeuw om niets. In het kort komt het erop neer dat X het gevoel heeft dat S. en zijn familie zich teveel bemoeien met haar en haar

tien maanden oude dochtertje. De vader van S. heeft al vaker, tegen de zin van X, de politie gewaarschuwd. Onze komst was daarom ook olie op het vuur. S. en X wonen samen, de woning staat op naam van S., maar ze 'zijn ermee bezig uit elkaar te gaan'. Alleen dit gaat af en toe nogal gepaard met zowel fysiek als verbaal geweld. X was ook behoorlijk over de rooie, S. zocht hulp bij zijn vader, deze roept de hulp in van de politie, kortom een hele toestand.

Hen gezegd dat wij als politie er niets aan kunnen doen en dat de enige oplossing is om de scheiding z.s.m. rond te krijgen. Hen wel gezegd dat we een melding deden naar de RvK i.v.m. het 10 mnd. oude dochtertje."

4. Ook voegde de korpsbeheerder bij zijn brief een afschrift van een op 31 december 2002 in het dag- en nachtrapport van de politie door de politieambtenaren V. en M. opgemaakte mutatie. In die mutatie schrijven die politieambtenaren onder andere:

"Kwam de vader van S. aan het bureau dat X en S. weer eens onwijze ruzie hadden. Gezien de voorgaande mutaties is dit geen nieuws maar er moeten nu wel een keer stappen worden ondernomen. Beide partijen zijn kennelijk niet gewaagd aan elkaar en het kindje wordt daar de dupe van.

Bemoeienis gehad van ma van X en pa van S.

Rapporteurs hebben aangegeven dat ze nu voor vanavond een oplossing moesten gaan vinden anders zouden wij een beslissing nemen. Na enig getouwtrek gaf X aan dat ze wel even naar haar moeder zou gaan om zo de rust te laten wederkeren.

Dit geheel krijgt zeker nog een staartje."

5. Ten slotte voegde de korpsbeheerder bij zijn brief een afschrift van een op 19 februari 2003 in het dag- en nachtrapport van de politie door politieambtenaar B. opgemaakte mutatie. In die mutatie schrijft die politieambtenaar onder andere:

"S. heeft vorige week aangifte gedaan van mishandeling. Hij woont sinds januari 2002 samen met X. Samen hebben ze een kindje sinds 6 maart 2002. Sinds die tijd ook wordt S. geslagen door zijn vrouw. In het verleden is hier al geregeld politiebemoeienis geweest. Telkens over echtelijke problemen. Beiden zijn echter niet gehuwd en hebben ook geen samenlevingscontract.

S. had geen contact gehad met een huisarts n.a.v. zijn verwondingen als gevolg van de mishandelingen, hem gewezen op het een tegen een verhaal, maar hij wilde perse aangifte doen. Hem ook verteld dat ik hem er van verdacht deze aangifte alleen nodig te hebben om sterker te staan in de scheidingsprocedure m.b.t. tot het kind. X heeft nl. aangegeven dat zij van S. af wil. S. ontkende dit. Hij had trouwens een soort dagboek bijgehouden, waarin de ruzies en mishandelingen per datum vermeld stonden. Ook heeft

hij een aantal digitale foto's gemaakt die ik overgenomen heb op onze computer. (...) Deze moeten nog bekeken worden. Het zijn er veel. Uiteindelijk toch de aangifte opgenomen."

D. Reactie verzoeker

1. Verzoeker schreef in reactie op het standpunt van de korpsbeheerder bij brief van 14 november 2004 aan de Nationale ombudsman onder andere:

"Met veel ongeloof heb ik gelezen hoe de betrokken agenten hun verhaal op een verdraaide manier vertellen om zo hun handelen te kunnen verantwoorden. Rond de waarheid worden stukken weggelaten en/of toegevoegd. Agenten die een ander verhaal kunnen vertellen zijn opeens alles vergeten. Dit alles was wel te verwachten gezien het eerdere onderzoek gericht tegen de heren T. en G. waar ook onwaarheden in staan om hun eigen hachje te beschermen. Zoals bij hun eerdere veronderstellingen waarbij ze ervan uit zijn gegaan dat ik me schuldig heb gemaakt aan geweld zullen ze wel hebben gedacht dat ik het erbij liet zitten.

Wat ook van groot belang is, is het eerste bezoek van de politie rond april/mei 2002 (...), waarin de dader vol trots toegaf hoe sterk ze is en welke geweldplegingen ze allemaal heeft gedaan. De betrokken agent kende haar en haar familie van eerdere geweldsmisdrijven en vergeleek haar met haar vader. Hij verzocht haar het rustiger aan te doen. De politie heeft het dus wel goed gedaan, maar de keren daarop was de houding van de politie heel anders. Dit nadat ik de politie had gewezen op Stichting 'De Ander' (...).

Het 2e bezoek van de politie rond 8 mei 2002 (...) wordt er vermeld waar twee ruzie hebben, hebben er twee schuld. Een situatie waarbij iemand gemoedwillig wordt mishandeld is bij hen wereldvreemd. Toch worden er mensen voor veroordeeld, in A. blijkbaar niet. Door deze houding van de politie heeft de dader 'carte blanche' gekregen in het plegen van geweld aangezien er door mij geen geweld is gepleegd.

(...)

(Ten aanzien van klacht 1; N.o.)

Ik heb mijn vader gebeld i.v.m. geweld gepleegd door X. De politie heeft mij al meerdere malen gemeld dat dit geen zaak voor hen is, vandaar dat ik hen niet rechtstreeks heb gebeld. Dit kan je ook uit het verhaal van de politie halen. (...)

Ik had trouwens al 1 maand eerder een gesprek gehad met (...) het AMK te A. i.v.m. drank -en drugs gebruik en het geweld gepleegd door X. Voor het gesprek (...) had ik al hulp gezocht bij het AMK, huisarts en Stichting 'De Ander'. Allen verwijzen mij naar de politie voor zaken betreft huiselijk geweld. Om even vooruit te lopen op de zaken, mijn verantwoordelijkheden zoals de heren T. en G. bedoelen had ik al lang genomen en ik heb geen steken laten vallen.

Agent R.

In tegenstelling zoals de agenten willen doen vermoeden was er 25 december 2002 geen sprake van een schreeuwpartij. Bij alle gesprekken bij alle instanties was ik voor rede vatbaar en ook op 25 december 2002. Zoals ik al hierboven heb gemeld, ik heb geen steken laten vallen. Omdat er mijns inziens weer niet naar behoren werd gehandeld (accepteren argumenten voor huiselijk geweld) had ik de politie om advies gevraagd m.b.t. huiselijk geweld. Antwoord van de agent (agent R. of H.) is 'terugslaan, had ik ook gedaan wanneer mijn vrouw zo was'. Een antwoord wat ik vaker te horen zal krijgen. Terwijl alle andere instanties (AMK, AMW, huisarts) melden dat de politie moet ingrijpen. Er was trouwens ook geen sprake van wederzijds geweld, ik heb geen geweld gebruikt! En X was wel onder invloed (...). De ruzie met haar ouders zette ze voort met mij, en dat accepteert de politie. De vraag om aangifte te doen is nooit gesteld, de agent kan dus ook niet weten of ik het wou doen. De agent melde dreigend dat hij een melding gaat doen bij het AMK, alsof ik daar bang voor moest worden. Toen ik weer melde dat ik daar al 1 maand eerder was geweest i.v.m. het huiselijke geweld bracht dat de agent in verwarring. Het is wel duidelijk dat de politie achter de feiten aan loopt en absoluut niet adequaat heeft gereageerd.

Agent H.

Mijn vader heeft veel ongelukken kunnen voorkomen door te praten met X. Hij accepteerde alle argumenten waardoor X wat rustiger werd en het gevaar voor onze dochter week. Eigenlijk een taak van de politie, zorgen voor de veiligheid van alle burgers. Zijn gezondheid is daardoor aanzienlijk achteruit gegaan omdat de politie het huiselijke geweld van X heeft geaccepteerd. Mijn ouders en ik waren 24 uur bezig met de veiligheid van onze dochter Y anderhalf jaar lang! Zoals u al had kunnen lezen had er die dag alweer een ongeluk met onze dochter plaatsgevonden; een reden is al teveel om je zorgen te maken over de gezondheid van je kind. Dat was ook de reden dat ik niet uit huis ging, de verzorging van onze dochter werd grotendeels gedaan door mijn ouders en door mij.

Waar de politie het vandaan haalt dat ik hen voor het karretje span en zit te provoceren is mij nog onbekend, ze vertellen ook niet waarop zij dat hebben gebaseerd. Ook de redenering 'meldingen nodig om kind toegewezen te krijgen' begrijp ik niet en is uit de lucht gegrepen. Ze zijn helemaal vergeten dat de moeder onder invloed van drank en drugs geweld gebruikt in bijzijn van een kind. De moeder is niet 'wat opgefokt' maar heeft last van agressieregulatie waarvoor ze in behandeling is, er mogen geen redenen zijn voor huiselijk geweld. Het is absoluut onmogelijk dat de politie geen letsel heeft gezien. De moeder heeft met glas zitten gooien in bijzijn van een kind, dit glas was richting mijn gezicht gegooid waardoor er een wond was ontstaan op mijn neus. (...) de politie heeft er de hele tijd tegenaan gekeken.

Mijn vader erbij halen is geen provocatie, het wordt ook aangeraden om ten tijde van huiselijk geweld burens of familie erbij te halen wanneer het mogelijk is. (...) Mijn vader praat meestal met X waardoor (...) X rustiger wordt en het geweld voor een tijdje stopt. Toen de politie er was deed hij het woord, dat was zijn initiatief. Hij weet wat er allemaal heeft afgespeeld. Daarnaast is het moeilijk praten wanneer iemand veel geweld op je heeft uitgeoefend. Met je armen over elkaar zitten is netjes, en niet provocerend. En hoe kan de agent nou weten wat ik hoop. Opgefokt zijn en flippen zijn gevoelens wat fataal kan zijn voor een kind en dus absoluut ontoelaatbaar. Mensen die niet naar hun kind omkijken, en onder invloed van drank en drugs en veel geweld het leven van een kind op het spel zetten moeten daarop worden aangesproken. Waar haalt deze agent het lef vandaan om dit gedrag goed te keuren.

De bovenstaande verhalen staan vol met vooroordelen. Wanneer de politie zich meer had verdiept in de situatie waardoor zij op de hoogte waren van mijn doelstellingen en gedane acties bij AMK, AMW, huisarts en Stichting De Ander, waren zij in staat geweest om op basis van feiten actie te ondernemen. (...)

Dit maakt wel duidelijk dat de politie niet de procedures heeft doorlopen voor huiselijk geweld. Politie moet er alles aan doen om het geweld te voorkomen in plaats daarvan hebben ze de dader aangemoedigd. Hoe kan het anders dat ik de politie 5x erbij heb moeten halen. De problemen waren dan na de 1e keer opgelost. Door de vooroordelen van de politie en het passieve handelen, heeft onze dochter Y levensgevaarlijke situaties moeten meemaken waar men al in april 2002 had aan kunnen werken. De politie heeft besloten om niets te doen, wat er allemaal verder heeft afgespeeld kunnen we later lezen.

Wat betreft de opmerking over het terugslaan, daar was mijn vader getuige van. Hij zal dit ook gaan verklaren zoals de meerdere zaken waarvan hij ook getuige is. (...)

(Ten aanzien van klacht 2; N.o.)

Omdat de politie alle keren hadden gemeld (...) dat ze niet willen langskomen zat er niets anders op om weer mijn vader te bellen. Hij had daarop weer de politie gebeld. De keren voor 25 december 2002 had ik de politie gebeld.

Politie wil dat er maatregelen genomen worden, maar zelfs zij volgen niet de procedures voor huiselijk geweld. Ik had zoals ik al eerder had aangegeven al hulp gezocht bij Stichting 'De Ander', huisarts, AMW en AMK.

Agent M.

De heer van het gezelschap had een gesprek met mij, mijn vader en de moeder van X. De moeder wordt helemaal niet genoemd in dit stuk (...). Gelukkig zijn er meerdere getuigen van, we waren met zijn vijven op dat moment in de woonkamer. Agent V., de vrouw van het gezelschap, ging boven met X praten. De moeder van X had heel duidelijk aangegeven

dat X al haar hele jeugd hier aan schuldig maakt. Zij wou ook niet hebben dat X met haar mee ging omdat X de ruzie bij haar ouders zou voortzetten. De ouders van X hebben hun best gedaan zodat zij het huis uit ging. Zij waren de vorige slachtoffers. Het was daar elke week raak toen X nog thuis woonde. (...) Wel heel toepasselijk dat agent M hier helemaal niks vanaf weet, het hele gesprek ging hierover. De informatie wat agent M. heeft is schadelijk voor het hele handelen van de politie in deze zaak.

Uiteindelijk werd er samen beneden in de woonkamer gepraat, de politie accepteert weer redenen voor huiselijk geweld. Heeft weer geen procedures doorlopen wat eigenlijk al april 2002 had moeten plaatsvinden. De politie wil onze dochter meegeven aan de moeder die onder invloed is van drank en drugs. Toen ik protesteerde vroeg de agente V. laconiek of ik wel voor een kind kan zorgen, terwijl ik degene was die de zorg op zich nam. Weer de opmerkingen 'waar twee ruzie hebben, hebben twee schuld' en 'jij bent ook geen lieverdje' gedaan door de vrouwelijke agente V. (...)

Mijn vader is getuige van de opmerkingen van de vrouwelijke agente. Maar ook van het gesprek met de moeder van X, agent M. zichzelf en ik de klager.

(Ten aanzien van klacht 3; N.o.)

Na 3 uur wachten kan ik eindelijk mijn aangifte doen. Ook hier weer krijgt een agent een idee wat nergens is op gebaseerd. Om sterker te staan in de scheidingsprocedure. Al deze ideeën van het politiekorps hebben ervoor gezorgd dat onze dochter meer dan 1 jaar lang getuige heeft moeten zijn van huiselijk geweld met gevaar voor eigen leven. Het drank- en drugsgebruik van de moeder neemt de agent voor lief. Gezien het gedrag van de moeder is het meer dan reëel dat er maatregelen genomen moeten worden om het kind te beschermen. Door vooroordelen van de politie wordt het huiselijke geweld van X gelegaliseerd. Politie heeft weer niet de procedures doorlopen gezien huiselijk geweld een hoge prioriteit heeft. Wanneer deze aangifte goed was opgepakt zouden de ongelukken na 19 februari 2003 niet hebben plaatsgevonden. (...)

En weer adviseert de politie om terug te slaan 'zouden zij ook doen in een soortgelijke situatie'.

(Ten aanzien van klacht 4; N.o.)

Helaas is er geen onderzoek gedaan om erachter te komen waardoor een aangifte met een hoge prioriteit pas een half jaar later is opgepakt. Na 19 februari hebben er veel incidenten voorgedaan met gevaar voor het leven van onze dochter. Bij adequaat handelen hadden veel ongelukken voorkomen kunnen worden. Onbegrijpelijk dat het politiekorps Twente dit niet relevant vindt.

(...)

(Ten aanzien van klacht 5 en 6; N.o.)

Na 3 uur wachten kon ik eindelijk mijn aangifte doen. De aangifte werd opgenomen door 2 agenten, hetgeen mij zeer verbaasde. Het gesprek verliep moeizaam nadat ik de openingszin 'ik vermoed dat jij de problemen zelf opzoekt' van de heer T. opschreef. De heren T. en G. kwamen samen. De heer G. kwam niet later zoals hij verklaart. De agenten melden inderdaad dat dit geen zaak voor de politie is, net zoals hun voorgangers. Ik moest maar hulp gaan zoeken bij hulpverleners. Echter dit had ik allang gedaan, ik had hulp gezocht bij Stichting 'De Ander' (...), AMW (...), huisarts (...) en AMK (...). Al deze instanties zeggen dat ik voor geweldszaken bij de politie moet zijn.

Dit is ook heel duidelijk aan de agenten verteld, maar zij bleven maar hun eigen visie naar voren brengen. De aangifte leek meer op een verhoor dan op een aangifte. Er werd vaak verteld dat ik mijn verantwoordelijkheid moet nemen, maar de daden die daaraan verbonden zijn, zijn nooit genoemd. Daarnaast werd ik aangesproken op mijn gedrag, maar ook hier word alleen het woord 'gedrag' genoemd en niet de werkelijke daden. Alles wat zij adviseerden had ik allang gedaan. De politie loopt weer achter de feiten aan. Mijn normen en waarden wat betreft de grenzen van het strafrecht en de werkwijze van de politie zijn gebaseerd op mijn eerdere gesprekken met hulpverleners en het rapport 'privé-geweld, publieke zaak'.

(...)

Privé geweld - Publieke zaak

Wat betreft de eigen verantwoordelijkheid van verzoeker en familie. Zij hebben die te allen tijde genomen. Zorg voor kind en hulp zoeken bij instanties. Echter al deze instanties verwijzen hen door naar de politie voor zaken i.v.m. huiselijk geweld. De optie om weg te gaan is niet mogelijk i.v.m. onze dochter waar ik en mijn ouders voor zorgden. Wat de agenten mij adviseerden is om terug te slaan en hulp te zoeken. Het 1e advies is belachelijk, helemaal gezien er een kind in het spel is, het 2e advies had ik allang gedaan. De politie had al in april 2002 moeten beginnen met het ondernemen van acties om het geweld te doen stoppen. In plaats daarvan accepteren zij de argumenten voor geweld waardoor de dader alleen maar meer geweld is gaan gebruiken. De politie heb ik 5 keer erbij moeten halen en alleen de 1e keer is de dader aangesproken op haar daden. (...) Uit de nota blijkt ook dat er een moment komt dat er interventies plaatsvinden binnen het justitiële kader. Alle instanties hadden al gemeld dat het zover is, toch dacht de politie daar anders over en kaatsen de bal weer terug. Drie uren wachten om een aangifte te doen, 1 aangifte niet op tijd behandelt, 1 aangifte niet aangenomen en de vele klachten maken wel duidelijk hoe de politie Twente omgaat met huiselijk geweld. Daarnaast nog de vele leugens en vooroordelen van de verschillende agenten.

(...)

Conclusie:

Uit de stukken van de politie kan ik duidelijk halen dat men niet heeft gehandeld n.a.v. de gepleegde feiten. Men heeft een duidelijk vooroordeel, waardoor er niet adequaat is gehandeld en daarmee het leven van een kind anderhalf jaar lang op het spel heeft gestaan. De politie had al in april 2002 de nodige maatregelen moeten nemen. Daarna hebben ze alleen maar het geweld van de dader gedoogd. Het was alleen de vader die de politie erbij heeft gehaald en hulp heeft gezocht bij instanties. Al deze instanties verwezen de vader door naar de politie. Het moet eigenlijk niet uitmaken wie er om hulp vraagt. (...)

(...) zelfs na een aangifte (19 februari 2003) besluit de politie ondanks de hoge prioriteit om deze niet te behandelen en heb ik daardoor op 26 april 2003 weer een aangifte moeten doen wat ook weer niet goed wordt behandeld. (...) Vanaf april 2002 heb ik niks anders gehoord van de politie dat 'dit niks voor hen is', 'dat ik hen niet moet opbellen voor huiselijk geweld' en alle hulpverleners verwijzen mij door naar de politie."

2. Voorts schreef verzoeker in reactie op de door de korpsbeheerder gestuurde afschriften van de mutaties in het dag- en nachtrapport van de politie onder andere:

"Reactie mutatie 24 februari 2003:

Ook hier weer heeft de politie vermoedens die nergens op gebaseerd zijn. Huiselijk geweld mag nooit goed worden gepraat. Uit elkaar gaan kan ook zonder geweld. Beweringen van X worden als waar aangenomen en het woord, dagboek, foto's, melding AMK en huisarts wordt als lucht beschouwd. Ik zelf zou het zeer vreemd vinden wanneer een dader van huiselijk geweld sterker staat bij een scheiding. De agent in kwestie helaas niet. X en ik hadden op dat moment allang besloten om uit elkaar te gaan. Reden dat ik op het adres bleef wonen is omdat ik en mijn ouders de verzorging deden voor onze dochter zoals reeds is aangegeven. Het fenomeen 'dader uit huis plaatsen' bestaat niet voor niets.

Reactie mutatie 25 december 2003:

Ik en mijn familie worden gewezen op onze verantwoordelijkheden. Een verantwoordelijkheid is om ten tijde van escalatie de politie erbij te halen om zo het geweld te doen stoppen. Ook hier weer wordt een argument voor huiselijk geweld geaccepteerd. De moeder was onder invloed van drank en heeft een ongeluk veroorzaakt met haar dochter bij haar ouders thuis. Dit was de aanleiding voor geweld. Het 'argument' van X wordt wel opgenomen, het verhaal van mij en mijn vader is nergens terug te vinden. De komst van de politie was geen olie op het vuur maar heeft het geweld doen stoppen. Mijn gezicht zat onder het bloed omdat X met glas heeft zitten gooien. Hier wordt duidelijk verteld dat de politie niks kan doen terwijl zij er alles aan moeten doen om het geweld te doen stoppen. Zeker gezien er een kind in het spel is. (...)

Reactie mutatie 31 december 2003:

Hier word aangegeven dat de moeder van X aanwezig was. Deze wordt in het verhaal van de agenten van 31 december 2002 niet genoemd. Ondanks dat men meldt dat dit een staartje krijgt onderneemt men geen actie, zodat de ongelukken die in de toekomst gaan gebeuren niet worden voorkomen. Geweld en ruzie zoeken kwam maar van 1 kant."

3. Daarnaast schreef verzoeker in reactie op de - ten tijde van het interne klachtonderzoek van de politie - door politieambtenaar G. afgelegde verklaring onder andere:

"T. en G. kwamen samen. Agent G. kwam niet 10 minuten later hetgeen agent T. ook beweert: 'Het zou een moeilijk gesprek worden, ik heb toen collega G. erbij gevraagd'. Ik was niet boos en verhit, ik ben te allen tijde netjes en beleefd. Blijkbaar is dit iets wat de politie Twente, gezien de eerdere incidenten, niet accepteert. Ik sprong ook niet van de hak op de tak. (...). De agent G. en de agent T. heb ik, zoals ik al eerder heb aangegeven, zeer frequent ingelicht dat ik al bij alle hulpverlenende instanties was geweest en dat zij allen mij doorverwijzen naar de politie. De agent G. vertelde mij stoer dat hij in zo een situatie wel wist wat hij moest doen. Maakte daarbij ook nog eens een gebalde vuist, hij zou zijn vrouw wel slaan, ongeacht de gevaren voor het kind.

Ik had geen problemen met het doorvragen aangezien ik geen steken heb laten vallen en niemand mishandeld heb. De politie werd elke keer geconfronteerd met het feit dat ik alle hulpverlenende instanties heb gehad en dat zij mij verwijzen naar de politie. Ik heb niet verteld dat ik een klage zou doen. Weer krijgt een agent een vreemde indruk en dat terwijl ik alleen maar aangifte wilde doen. Eerst zeggen dat je naar een hulpverlenende instelling moet en dat vervolgens omschrijven als 'lopen shoppen met je problemen'. De politie heeft als taak om elke burger te beschermen tegen huiselijk geweld. Waar agent G. het vandaan haalt dat aangifte doen van mishandeling gelijk is aan ruzie zoeken met de politie weet ik niet.

(...)

De te ondernemen stappen zijn nooit besproken omdat ik in het gesprek veelvuldig heb verteld dat ik al hulp heb gezocht bij instanties. Dat een slachtoffer sterker staat dan de dader lijkt mij zeer terecht. Echter niet bij de heren T. en G. Dat ik hulp nodig heb is mij wel duidelijk, ander was ik niet naar de huisarts, AMK, AMW en de politie gegaan. Hoe zij daarmee omgaan is wel duidelijk. Over omgekeerde wereld gesproken."

4. Ten slotte schreef verzoeker in reactie op de - ten tijde van het interne klachtonderzoek van de politie - door politieambtenaar T. afgelegde verklaring onder andere:

"Ik heb 3 uur zitten wachten voordat ik uiteindelijk werd geholpen i.v.m. de aangifte. De heer T. kent mij niet en ik kende voorheen ook niet de heer T. Hij kan dus ook niet weten hoe het gesprek zal gaan verlopen. Tenzij hij er met voorbedachte rade heen ging wat gezien het aantal personen zeer aannemelijk is.

Het gesprek ging helemaal niet over mijn dochter, ik kwam om aangifte te doen m.b.t. mishandelingen gepleegd tussen 19 februari 2003 en 26 april 2003. De openingszin van de heer T. was 'ik vermoed dat jij de problemen zelf opzoekt'. Mijn reactie was hierop het opschrijven van zijn uitspraak en vroeg naar zijn naam. De heer T. wist dat hij fout zat en kon geen aangifte meer aannemen. De agenten hebben inderdaad geprobeerd een spiegel voor te houden, de uitkomst daarvan was negatief voor de agenten aangezien ik al hun adviezen al heb opgevolgd en de hulpverlenende instellingen melden dat de politie dit moet oppakken.

Ik kwam om aangifte te doen, ik wenste dat niet op een gegeven moment, ik had alle gegevens bij me; foto's, dagboek, bewijzen etc. Ze hebben inderdaad gemeld wat de consequenties zijn van een aangifte. Ik heb daarop gemeld wat de gevolgen zijn van het niet aanpakken van huiselijk geweld. Er hadden zich meerdere levensbedreigende situaties voorgedaan bij onze dochter (...). De moeder heeft zeer frequent het leven van haar eigen dochter op het spel gezet door drank- en drugsgebruik. Wel heel naïef om dan ook de moeder te vragen hoe het met onze dochter gaat. En juist gezien de voorgeschiedenis en de vele 'politie-interventies' hadden zij de aangifte moeten aannemen. Juist door het gedoogbeleid van de politie heeft het zover kunnen komen. Bij de vraag van welke feiten ik aangifte wilde doen sommeerde ik de feiten die ik had opgeschreven in mijn dagboek. De heer T. is er vaak op gewezen dat de hulpverlening mij adviseerde om naar de politie te gaan. (...) In het lange gesprek is eruit gekomen dat ik alle mogelijkheden al had gedaan. Mij kan je niet overtuigen met stemverheffing, maar met argumenten. (...)

Zoals ik al vaker heb gemeld heb ik al alle hulpverlenende instanties gehad die op hun beurt mij weer verwijzen naar de politie. Allemaal zeer confronterend voor de politie. Ik ben altijd beleefd en geef mensen altijd een hand na een gesprek. Dat wil natuurlijk niet zeggen dat ik het eens ben met de inhoud van het gesprek maar meer over mijn omgangsvormen."

E. Verklaring getuige

1. Op 3 maart 2005 verklaarde de heer Se. tegenover een medewerker van het Bureau Nationale ombudsman onder andere het volgende:

"Ik ben de vader van S. Ik kan mij nog herinneren dat ik op 25 december 2002 werd gebeld door S. met de mededeling dat zijn toenmalige vriendin X weer agressief was. Ik ben daarop naar het politiebureau te A. gereden en de politie gevraagd om ter plaatse te gaan. Ik ben vervolgens doorgereden naar de woning van S. en X.

In de woning vertelde S. aan de twee ter plaatse gekomen politieambtenaren dat hij regelmatig door zijn vriendin werd mishandeld. De politieambtenaren reageerden daar laconiek op. Ik kreeg de indruk dat ze het verhaal van S. niet erg serieus namen. In een relatie is het natuurlijk vaak de vrouw die wordt mishandeld door de man, in plaats van

andersom. Op een gegeven moment vroeg S. aan de politieambtenaren wat hij kon doen tegen het slaan en spugen van zijn vriendin. De jongste politieambtenaar antwoordde daarop iets van: 'Als het mijn vrouw zou zijn, dan sloeg ik terug'. Hij keek daarbij wat lacherig opzij naar de andere politieambtenaar, die verder niets zei.

Ik zag dat S. perplex stond van die mededeling en ikzelf verbaasde mij er ook over. Ik heb mij op dat moment echter niet meer met het gesprek bemoeid, maar bekommerd om Y. Zij is het dochtertje van S. en X en was op dat moment zo'n tien maanden oud. Ik vond het allemaal zo erg voor haar. Uiteindelijk zijn de politieambtenaren vertrokken en ben ik ook weggegaan. X was op dat moment weer rustig.

Ik kan mij ook nog herinneren dat ik op 31 december 2002 door S. werd gebeld vanwege ruzie in huis. Ik heb de politie opnieuw gewaarschuwd en ben zelf ook weer naar de woning gegaan. Toen de politieambtenaren binnenkwamen hadden S. en X nog steeds ruzie en gaven daarbij elkaar de schuld. De vrouwelijke politieambtenaar zei toen iets van: 'Hou maar op, waar twee ruzie hebben, hebben er twee schuld'.

De vrouwelijke politieambtenaar liep vervolgens met X de trap op naar boven. Ik wilde achter hen aan lopen, maar de vrouwelijke politieambtenaar zei dat ze met X alleen wilde praten. Ik ben toen naar de kamer gelopen. Daar heeft S. in het bijzijn van de moeder van X en mij tegenover de mannelijke politieambtenaar zijn verhaal gedaan. Op een gegeven moment stelde die politieambtenaar voor om X en Y met de moeder van X mee naar huis te laten gaan. De moeder van X zei toen dat ze dat niet wilde en vertelde de politieambtenaar dat zij in het verleden ook veel problemen met X heeft gehad.

Plots hoorde ik een harde klap op de trap. Ik snelde die richting uit en zag toen X en Y op de grond liggen. De vrouwelijke politieambtenaar zei tegen mij dat X van de trap was gevallen. Omdat Y hard huilde, vroeg ik of ik een dokter moest bellen. De politieambtenaar zei dat niet nodig was. Toen ik vroeg hoe ze dat zo zeker wist, zei ze tegen mij iets van: 'Ervaring'.

Eenmaal in de woonkamer ontstond een gesprek tussen S., X en de politieambtenaren. Daarbij stelde de vrouwelijke politieambtenaar plots voor om X en Y met de moeder van X mee naar huis te laten gaan. S. gaf aan dat hij de zorg voor Y niet aan X toevertrouwde en zei iets van: 'Dat kind blijft mooi hier'. De vrouwelijke politieambtenaar zei daarop iets van: 'Wat moet jij met een kind in huis, jij kunt er niet eens voor zorgen'. Ik dacht toen bij mezelf: 'Hoe kom je erbij' en zei tegen de politieambtenaar iets van: 'Hoe kun je dat zeggen; S. is altijd degene die voor Y moet zorgen'. Ik kan mij niet meer herinneren wat de vrouwelijke politieambtenaar daarop heeft gezegd.

Ik heb mij verder niet zo met het gesprek bemoeid, maar meer bekommerd om Y. Ik vond het echt zo zielig wat ze moest meemaken. Toen X weer rustig was, zijn de politieambtenaren vertrokken en op een gegeven moment ben ik ook weer weggegaan."

2. De heer Se. deelde verder bij brief van 29 maart 2005 in aanvulling op de door hem afgelegde verklaring onder andere mee:

"1. (...) Agenten willen S. niet helpen i.v.m. eerdere escalaties in maart en mei 2002, vandaar dat hij contact met mij opneemt. Ook toen ik bij de politie langs kwam werd er medegedeeld dat zij hier niet voor zijn, ondanks de eerdere escalaties.

2. (...) Ruzie is eenzijdig, de agressie komt van 1 kant. S. probeert het te negeren. De uitspraak 'waar twee ruzie hebben, hebben er twee schuld is' van de vrouwelijke agent word verteld tijdens het gesprek tussen S. en X die werd gehouden nadat X en de vrouwelijke agent terugkwamen van boven (...).

3. (...) Op 31 december 2002 heeft de moeder van X een lang gesprek gehad met de mannelijke agent. De moeder heeft haar ervaringen met X (drank/drugs/geweld/ Stichting 'De Ander') aan de agent verteld en wil X niet mee naar huis nemen omdat anders de ruzie daar verder gaat. Hulpverlener van Stichting 'De Ander' en de moeder van X zijn door S. ingelicht.

4. (...) Men heeft niet de moeite genomen om S. apart te horen in tegenstelling tot X.

Nota bene; het is S. die de politie laat komen.

5. (...) Vrouwelijke agent stelde voor om Y mee te laten gaan met X die daarvoor al een ongeluk had veroorzaakt door drank- en drugsgebruik (in slaap vallen tijdens oppas, Y kerstballen kapot gebeten). Vlak daarvoor was X samen met Y nog van de trap gevallen in bij zijn van de vrouwelijke agent.

6. (...) Vrouwelijke agent meld 'jij bent ook geen lieverdje' nadat zij geen argumenten kon bedenken tegen S. X had tijdens gesprek allemaal redenen genoemd voor de ruzie waarop S. antwoordt dat er geen redenen bedacht mogen worden om geweld te gebruiken. Agente kon hier niet mee overweg."

Achtergrond

1. Wetboek van Strafvordering

1.1. Artikel 161

"Ieder die kennis draagt van een begaan strafbaar feit is bevoegd daarvan aangifte of klachte te doen."

1.2. Artikel 163

- "1. De aangifte van eenig strafbaar feit geschiedt mondeling of schriftelijk bij den bevoegden ambtenaar, hetzij door den aangever in persoon, hetzij door een ander, daartoe door hem van eene bijzondere schriftelijke volmacht voorzien.
2. De mondelinge aangifte wordt door den ambtenaar die haar ontvangt, in geschrifte gesteld en na voorlezing door hem met den aangever of diens gemachtigde ondertekend. Indien deze niet kan teekenen, wordt de reden van het beletsel vermeld.
3. De schriftelijke aangifte wordt door den aangever of diens gemachtigde ondertekend.

(...)

5. Tot het ontvangen van de aangiften bedoeld in de artikelen 160 en 161, zijn de opsporingsambtenaren (...) verplicht."

1.3. Artikel 12

"1. Wordt een strafbaar feit niet vervolgd of de vervolging niet voortgezet, dan kan de rechtstreeks belanghebbende daarover schriftelijk beklag doen bij het gerechtshof, binnen het rechtsgebied waarvan de beslissing tot niet vervolging of niet verdere vervolging is genomen. Indien de beslissing tot niet vervolging is genomen door de officier van justitie bij het landelijk parket, is bevoegd het gerechtshof te 's-Gravenhage.

2. Onder rechtstreeks belanghebbende wordt mede verstaan een rechtspersoon die krachtens zijn doelstelling en blijkens zijn feitelijke werkzaamheden een belang behartigt dat door de beslissing tot niet vervolging of niet verdere vervolging rechtstreeks wordt getroffen."

2. Nota "Privé geweld - Publieke zaak" van het Ministerie van Justitie

"1. Privé geweld - publieke zaak

Huiselijk geweld is de meest voorkomende geweldsvorm in onze samenleving. Bij geen enkele geweldsvorm vallen zo veel slachtoffers als bij huiselijk geweld. Een substantiële afname van het geweld in onze samenleving kan alleen gerealiseerd worden als geweld in de privé-sfeer krachtig wordt aangepakt. Bij discussies over veiligheid in onze samenleving moet het daarom niet alleen over geweld in de publieke ruimte gaan maar ook over geweld in de privé-sfeer.

(...) Als een mens zich ergens veilig moet voelen dan is het wel in de eigen privé-omgeving. En toch is de kans dat men juist daar slachtoffer wordt van geweldgebruik groter dan in de publieke ruimte. Aanpak van geweld in de privé--sfeer mag daarom niet op de politieke en maatschappelijke agenda ontbreken. Dit geldt temeer nu middels onderzoek steeds duidelijker wordt wat de impact is van huiselijk geweld. Het gaat niet

alleen om de fysieke en psychische gevolgen voor het slachtoffer zelf, maar ook om de gevolgen voor de directe omgeving en voor de samenleving als geheel.

Als het geweld zich afspeelt tussen partners, zijn kinderen daarvan vaak getuige. Dit is op zichzelf al een reden om in te grijpen en hulp te bieden. (...)

Het kabinet vindt dat huiselijk geweld, ook los van de gevolgen die het voor kinderen heeft, onder alle omstandigheden, jegens wie ook gepleegd, altijd onaanvaardbaar is. Vanuit de constatering dat de overheid een taak heeft in het verzekeren van de veiligheid van iedere burger, wil het kabinet het beleid voor de aanpak van huiselijk geweld dan ook specifiek maken en intensiveren.

Met deze nota vestigt het kabinet niet alleen de aandacht op het grootste geweldsprobleem van onze samenleving. Naast de vaststelling dat extra inzet nodig is om bewustwording en intensievere aanpak van huiselijk geweld te stimuleren, geeft het kabinet in deze nota tevens aan welke concrete acties de rijksoverheid en landelijke organisaties daartoe recent genomen hebben of nemen.

(...)

3. Interventie gericht op hulp aan slachtoffers en op aanpak plegers

(...) Instellingen voor maatschappelijk werk, geestelijke gezondheidszorg, vrouwenopvang en ook politie en justitie realiseren zich steeds meer dat alleen onderlinge samenwerking en gezamenlijk optreden een werkelijke oplossing kan bieden in zowel individuele gevallen als ook ten aanzien van het algemene steven naar het terugdringen van huiselijk geweld.

(...)

3.4.2. Strafrechtelijke aanpak

Plegers van huiselijk geweld zullen, zeker in de meer ernstige gevallen, niet alleen door hulpverleners gewezen moeten worden op de onaanvaardbaarheid van gewelddadig gedrag. Politie en justitie handhaven de strafrechtelijke norm. Gedurende het landelijk project is vastgesteld dat de bestaande wettelijke mogelijkheden voor het handhaven van die norm in principe toereikend zijn.

(...)

3.4.2.4. Aanwijzing Openbaar Ministerie

Het Openbaar Ministerie beschikt over een bijzonder instrument dat ingezet kan worden om een professionele en adequate strafrechtelijke benadering van huiselijk-geweld-zaken te bevorderen in het hele land te structureren: de aanwijzing. Tijdens het landelijk project is gebleken dat politie en justitie thans te weinig gebruik maken van bestaande wettelijke

voorzieningen en van beschikbare vormen van daderaanpak. Dat kan verband houden met onvoldoende parate kennis van de mogelijkheden, maar ook met een te beperkt inzicht in de specifieke aspecten van huiselijk geweld, waarbij het recidivegevaar per definitie zeer groot is. Als politie- en justitieambtenaren zich beter bewust worden van die specifieke kenmerken en goed op de hoogte zijn van de beschikbare middelen, kunnen zij adequater reageren en bijdragen aan het voorkomen van recidive. Het College van Procureurs-generaal wil derhalve, in overeenstemming met de minister van Justitie, een aanwijzing maken waarin het strafrechtelijk beleid ten aanzien van huiselijk geweld (...) wordt vastgelegd. De desbetreffende aanwijzing zal voorschrijven hoe gehandeld moet worden in de opsporing, vervolging en tenuitvoerlegging van straffen en maatregelen. Daarmee richten de regels zich dus ook op de opsporingstaak van de politie."

3. Aanwijzing huiselijk geweld van het College van Procureurs-generaal

"Datum vaststelling 11-03-2003

Datum inwerkingtreding 01-04-2003

(...)

Achtergrond:

1. Begripsomschrijving

(...) De term 'daderhulpverlening' omvat in deze aanwijzing behandeling van, en training en cursussen voor daders.

(...)

3. Doel van de aanwijzing

Het doel van deze aanwijzing is het bewerkstelligen van een effectiever optreden van politie en Openbaar Ministerie (OM) in reactie op huiselijk geweld teneinde bij te dragen aan:

Het acuut stoppen van huiselijk geweld,

Het voorkomen van recidive door middel van gerichte interventies,

Het herstellen van de geschonden norm,

Het vergroten van de aangiftebereidheid van slachtoffers.

Het optreden van politie en OM dient mede ter behartiging van de belangen van het slachtoffer en de eventuele kinderen die getuige zijn van het geweld.

Voor een effectief optreden van politie en OM is - gelet op het recidiverisico - ten eerste een voortvarende aanpak van groot belang. Ten tweede is het noodzakelijk dat daderhulpverlening in beginsel in een zo vroeg mogelijk stadium geïntegreerd wordt in de strafrechtelijke aanpak van huiselijk geweld. De reclassering is de noodzakelijke verbindingsschakel tussen OM en daderhulpverlening. De strafrechtelijke reactie fungeert als 'stok achter de deur' voor de dader om deze hulpverlening aan te vangen en te voltooien. (...)

(...) Deze aanwijzing stelt regels omtrent de opsporing en vervolging van huiselijk geweld.

Opsporing:

(...)

2. Proces-verbaal van aangifte

Bij kennisneming van huiselijk geweld informeert de politie het slachtoffer over het strafproces, en beweegt de politie het slachtoffer zoveel mogelijk tot het doen van aangifte. Een slachtoffer van huiselijk geweld wordt door de politie zoveel mogelijk doorverwezen naar gespecialiseerde hulpverleningsinstellingen.

(...) Alle aangiften van huiselijk geweld worden onverwijld ter beoordeling voorgelegd aan een hulpofficier van justitie.

(...)

Vervolging:

1. Vervolging na aangifte of klacht

Uitgangspunt is dat in zaken van huiselijk geweld waarvan de politie kennis krijgt, aangifte wordt gedaan door het slachtoffer. (...)

Wanneer naar aanleiding van een aangifte of en klacht sprake is van een bewijsbaar strafbaar feit vindt in beginsel vervolging plaats en wordt het 'sepot beperkte kring' niet toegepast. De mogelijkheid van een voorwaardelijk sepot bestaat in bewijsbare zaken van relatief geringe ernst, waarbij op grond van het reclasseringsrapport de bijzondere voorwaarde kan worden opgelegd van (verdere) deelname aan hulpverlening en/of begeleiding door de reclassering. In dergelijke huiselijk geweldsdaden is de keuze voor een 'kaal' sepot of een transactie minder gewenst gezien het uitgangspunt van integratie van daderhulpverlening in de strafrechtelijke aanpak.

(...)

3. Taak politie ex artikel 2 Politiewet

Uitsluitend in die gevallen waarin het slachtoffer uitdrukkelijk geen aangifte wil doen en er onvoldoende grond bestaat de verdachte ambtshalve te vervolgen, kan de politie in het kader van haar taak ex artikel 2 Politiewet een gesprek aangaan met de verdachte en het slachtoffer om beiden te attenderen op hulpverleningsmogelijkheden."

4. Besluit Huiselijk geweld van het regionale politiekorps Twente

"De korpschef van de Politie Twente,

(...)

overwegende:

dat het Ministerie van Justitie landelijk beleid voor de aanpak van huiselijk geweld heeft geformuleerd verwoord in de nota Privé geweld - Publieke Zaaak d.d. april 2002 waarin algemene verantwoordelijkheden voor de politie ten aanzien van dit thema zijn genoemd;

dat de Aanwijzing Huiselijk geweld van het Parket-Generaal op 1 april 2003 van kracht is geworden;

dat de korpsleiding zich heeft verbonden aan de uitvoering van het Project Integrale aanpak Huiselijk Geweld in Twente d.d. mei 2003, middels afspraken daarover in Regionale driehoek, Regionaal College en Raad van Advies Huiselijk Geweld Twente.

besluit:

dat de Kernnotitie Huiselijk Geweld Politie Twente is vastgesteld als uitgangspunt voor het beleid van de Politie Twente tav dit thema;

dat het Protocol werkwijze politie Twente is vastgesteld als voorgeschreven werkwijze;

dat alle personeel van de politie Twente wordt opgeleid conform het op blz 5 van de Kernnotitie Huiselijk Geweld gedane voorstel voor 1 april 2004;

dat binnen elke basiseenheid van de basispolitiezorg enige taakaccenthouders Huiselijk Geweld worden aangesteld zodat op efficiënte en effectieve wijze uitvoering gegeven kan worden aan de uitvoering van het protocol;

dat naast de taakaccenthouder de wijkagent de rol gaat vervullen zoals vastgelegd in het Protocol;

dat er op projectbasis een medewerker Huiselijk Geweld wordt aangesteld tot 1 april 2004;

dat functiebeschrijvingen van medewerkers worden aangepast op basis van de nieuw in te voeren werkwijze en gewijzigde verantwoordelijkheden.

Het besluit kan worden aangehaald als 'Besluit Huiselijk Geweld' en treedt in werking op 1 september 2003."